

డాక్టర్ రచనలు

వి.వి.వి.వి.

60
71 P

Book No. 17

నవంబరు - 4

విశాఖాభివృద్ధి

(మొ. ౪ నెంబరు)

డాక్టర్. మల్లికార్జునరావు

చగ్గవాణపటికమ్మ

మద్రాసు-24.

ప్రథమ ముద్రణ: నవంబరు 1959

అన్ని హక్కులు రచయితవి.

వెల: 60 నయాపైసలు

ముఖ చిత్రాలంకరణ:

శ్రీ ఎస్. ఎమ్. కేతా

ముద్రణ:

క్రాంతి ప్రెస్,

12, ఫాన్సీన్ రోడ్, స్ట్రీట్, మద్రాసు - 1.

మీనభామిని వాయుగుండంలో చిక్కుకున్న జయశ్రీని
కాపాడి సముద్ర గర్భంలోకి తీసుకు వాతూండుగా
కల్పాగా మారిన తుంగరాక్షసుడు ఏమి చేయడానికి అోచక
క్షణకాలం గగన మార్గంలో నిశ్చేష్టుడై నిలచుండి అగూడు.
అయితే మగు క్షణంలోనే ఇతను కూడా అోషావేళాలతో
సముద్రంలో మునిగి మీనభామినిని వెన్నాడి నాగాడు...

జయశ్రీని బలంగా పట్టుకుని అతి వేగంగా భూమిమట్టానికి
దిగిపోతున్న మీనభామిని ఒక సారి పైకి మానింది. ఆమె చూపు
తనను వెంబడిస్తూ వస్తున్న కుంభరాక్షసుని మీద పడింది.

అదే సమయంలో కుంభరాక్షసుడు మీనాకారాన్ని
ధరించి అమిత వేగంతో నీటిని చీల్చుకుంటూ ముందుకు
రావడం ప్రారంభించాడు. అది గమనించిన మీనభామిని కూడా
మొదటి కలత చురుగా క్రిందికి దిగజార సాగింది.

మీనభామినిని సమీపించి ఏనో విధంగా జయశ్రీని విడిపించుకుని తీసుకుపోవాలనే దృఢ సంకల్పంతో మత్స్యరూపంలో
నున్న కుంభరాక్షసుడు దగ్గరకు వస్తూంటే,—ఎలాంటి పరిస్థితి
లోను జయశ్రీని అతనికి అందనీయకూడదన్న నిశ్చితార్థి
ప్రాయంతో మీనభామిని నేలమట్టానికి జారిపోతూంది!

అగాధ సాగరంలో అడుక్కి నిలిపోతూన్న ఆ యిద్దరూ వేరు వేరు భావాలతో ఒకరిని చూసి మరొకరు వేగాన్ని రెట్టించుకుంటూ నీటి అడుక్కి చొచ్చుకు పోసాగారు.

కొన్ని తుణాలు గడిచాయి. కుంభరాక్షసుని ఎంత ప్రయత్నించినా మినభామినిని సమీపించలేక పోతున్నాడు. మరి కొన్ని తుణాలు ఆలాగే గడిస్తే జయశ్రీ యొక్క తనకు దక్కదని అతనికి బాగా తెలుసు. తొందరగా ఆసాను మినభామినిని అడ్డగించక పోతే ఆమె తన జలాన్నివ్వవనంతలోకి వెళ్లి పోతుందని, అప్పుడిక తను చేయవలసినది లేదని కుంభరాక్షసుడు భావించాడు. అతనికొ భావన కలగడంతోనే బలాన్ని కూడగట్టుకుని అతి చురుగ్గా క్రిందికి దిగుతూ, తన ముంత్ర ప్రభావంతో మినభామిని మార్గానికి మెరుపు తీగలను అడ్డు వేశాడు.

జయశ్రీని కుంభరాక్షసునికి చిక్కనీళ్లు కూడవనే ఉద్దేశంతో వెనుక ముందు చూడకుండా అమిత వేగంతో క్రిందకు పోతూన్న మినభామిని తలవని తలంపుగా మెరుపు తీగల మధ్య చిక్కుకుంది. మాంత్రిక తీగల శాకిడివల్ల ఆమె జుగుప్సాలు సన్నగిల్లాయి. ఆవయవాలు బలహీనమయ్యాయి. ఎంత ప్రయత్నించినా యిహా క్రిందకు పో జారలేక పోయింది.

...ఆమెపంసితిని ఆర్థంచేసుకుంది. ఆమెంతా కుంభరాక్షసుని ప్రభావమేనని గుర్తించింది. ఒక్కసారి తీవ్రంగా పైకి చూసింది.

కుంభరాక్షసుడు అమితవేగంతో ఆమెను సమీపిస్తున్నాడు.

మినభామిని తొందరగా క్రిందకు మూసింది. తన భవనం చాలా సమీపంలో వుండడం గమనించింది. తీగల అడ్డు తొలిగిపోతే రప్పపాటు కాలంలో భవనాన్ని చేరుకోగలనని భావించింది. భవనంలో ప్రవేశిస్తే కుంభరాక్షసుడు యిహా ఎలాంటి హాని కలిగించలేదని తల పోసింది. అలశ్యం చేయ

కుండా, అదుపు తప్పిన తన శక్తు లన్నిటినీ ఆధీనంలోకి తెచ్చుకుని తీగల అడ్డును తొలగించుకుని క్రిందకు సోవడానికి తీవ్రంగా ప్రయత్నించింది.

కాని, ఆమె ప్రయత్నం కొంత సాగి తేగ్గ సరికాదు; క్రిందకు దిగజారి దలచిన ఆమెను శారీరక తీగలు పైకి విసరేశాయి. మీసభామిని ఎంత నిలద్రొక్కుకున్నా కొంతమారం పైకి లేవడం తప్పలేదు.

అతి చురుగ్గా క్రిందకు వెళ్తున్న కుంభిరాక్షసునికి అనిమంచి అవకాశంగా పోయింది. తీగల ఒత్తిడికిల నీటిపైకి లేచి వస్తున్న మీసభామిని యిహా భవ చేతనుంచి తప్పించుకు పోలేదని ఆమె స్పష్టపరచుకున్నాడు. మీసభామినికి పగిన ప్రాయశ్చిత్తం చేసి జయప్రసాదం చేసుకు తీగలను ఎంతో పిండాడు. ఆ పండ్లశాసనానికి అతను అతి చురుగ్గా పగిన భామిని సమీపానికి చేరుకున్నాడు. మత్స్యరూపాన్ని చివరి రాక్షసాకారాన్ని దాచుకున్న బలమైన గండు చేతలను ముందుకు రాపాడు, ఇటుకల సాము మీసభామినిని పూడా సంగిట నిమగ్నమౌతూ లవకున్నాడు.

అయితే, అంతలోనే సరిస్థితి మారిపోయింది. త్వరితముందు కుంభిరాక్షసుని బాహువుల మధ్యకు వచ్చిన మీసభామిని మరుక్షణంగా అతని యోజన దూరంలో నిలబెట్టింది. తన చేతుల మధ్యకు వచ్చిన మీసభామిని కన్నుమూసి తెరిచే తలో చేతి కంటకుండా తన పొట్ట కుంభిరాక్షసుడు కుప్పకు పైపోయాడు. వెంటనే అతని భుజమీసం గా మారి కన్నుమూపు మేరలో కనిపించుకున్న మీసభామిని పొట్టి ఉర్రుకలను కుంటూ పోవడం ప్రారంభించాడు.

భుజమీసం గా మారిన కుంభిరాక్షసుడు నీటి మధ్యలో ఎగిరి పడుతూ తన వైపుకు కస్తుంపడం గమనించిన మీసభామిని పూడా తన రూపాన్ని మార్చుకుని గిండుమీసం గా కనూ

రయ్యోది. అది చూసిన కుంభరాక్షసుడు అమితవేగంతో ఆమెను సమీపించి తన వెన్ను నంటివున్న ఖడ్గంతో గండు మీసంగా మారిన ఆమె శరీరాన్ని తునక తునకలుగా చేయాలని సంకల్పించాడు. కాని మోక్షభామిని అతనికా అవకాశాన్ని కలగనీయకుండా అతి చురుగ్గా మరొక ప్రక్కకు వెళ్ళి నిలచింది.

దానితో కుంభరాక్షసుని ప్రయత్నం విఫలమైంది. తన సంకల్పం నెరవేరక సావడంతో కుంభరాక్షసుడు తిరిగి ఉక్రేకంగా మోక్షభామినిని సమీపించ సాగాడు.

ఈ మారు మోక్షభామిని, తప్పించుకోవాలని ప్రయత్నించకుండా అతన్నెగిరించి దానికి సిద్ధపడింది. ఆయితే ఆమె అతనితో సోరాడ్డానికి జయశ్రీ అడ్డుచ్చింది. గండుమీసంగా మారిన మోక్షభామిని అంతరితు జయశ్రీని నోట కరచి పట్టుకుని వుంచింది. అందుచేత, ఆమె నలానే నోట కరచివుంచి, కుంభరాక్షసునితో సోరాడ్డం సాధ్యంకాదని భావించింది మోక్షభామిని. అంతేకాకుండా సోరాట సమయంలో జయశ్రీకి కూడా గాయాలు కలుగవచ్చునని అనుమానించింది. ఆమె కట్టిభావన కలగడంతో క్షణకాలం ఆలోచనలో మునిగి పోయింది.

ఆమె ఏమయిపోతుగా వుండడం గమనించిన కుంభరాక్షసుడు చురుగ్గా వెనుకకుచేరి, తన శరీరంమీది ఖడ్గంతో ఆమె రేహాన్ని తీవ్రంగా గాయపరిచాడు. అప్పుడు కలిగిన బాధను సహించలేక మోక్షభామిని కాసేపు గిలిగిల కొట్టుకుంది. ఆ సమయంలో అనుకోకుండా ఆమె తన నోట కరచి పట్టుకున్న జయశ్రీని నీట విడిచింది...

చైతన్యాన్ని కోల్పోయివున్న జయశ్రీ దేహం చురుగ్గా నీటి అడుక్కి దిగబడసాగింది. మోక్షభామిని, కుంభరాక్షసుడు-యిద్దరూ క్రిందకు జారిపోతూన్న జయశ్రీని ఒకేమారు

చూశారు. మరుక్షణంలో యిద్దరూ రక్తారుణ శత్రులతో ఒకరినొకరు తీవ్రంగా చూసుకున్నారు.

ఖడ్గ మినాకారంలో నున్న కుంభరాక్షసుడు మినభామిని నుట్టేసింది “చాలా అవివేకంగా ప్రవర్తించావు. ఆమెను నాకు కాకుండా చేసి జలరాశికి అప్పగించావు” అన్నాడు. అతని నోటినుంచి వచ్చిన ప్రతి అక్షరం ఒక్కో ఉరుములా బయట పడింది. ఆ శబ్దానికి కంపించిన సముద్రజలం చీలికలై, వాటికి మార్గాన్నిచ్చింది. అతని నోటినుంచి వచ్చిన మాటలు ఏ అడ్డు, ఆటంకం లేకుండా వెళ్ళి మినభామిని చెవిని తాకాయి.

గండుమీనం రూపంలో నున్న మినభామిని ఆ మాట విని మండిపడింది. “కుంభా! అధిక ప్రసంగాన్ని విడిచిపెట్టు. ఎలా వచ్చినవాడవు అలా వెళ్ళిపో” అంది తీవ్రంగా. ఆమె అలా అంటున్నంతసేపూ పిడుగులు వర్షిస్తూన్నట్లయింది. ఆమె అన్నమాటలు నీటిని చీల్చుకుంటూ వచ్చి కుంభరాక్షసుని చెవిలో ప్రతిధ్వనించాయి.

“మినా! నీకు అంత్యకాలం సమాపించింది. అందుకే నా మార్గానికి అడ్డువచ్చావు. నీ కిన్నడే తగిన ప్రాయశ్చిత్తం చేస్తాను. అంతవరకు నీ అహం తగ్గేలా లేదు” అన్నాడు కుంభరాక్షసుడు.

అతనలా ఆనడంతో మినభామిని శరీరం లోపలి రక్తం ఉడుకెత్తివోయింది. ఆమె తనకు కలిగిన గాయంవైపు ఒక సారి చూసుకుని “కుంభా! తగునని తెయ్యాలై నాచేత ఒక సారి పరాధవించబడ్డావు. అంతటితో బుద్ధి తెచ్చుకొనక తిరిగి కయ్యానికి కాలుదువ్వకున్నావు. ఇప్పటికై నా మించి పోయింది లేదు. తెలివి తెచ్చుకుని యిక్కడినుంచి తొలగి పో” అంది.

“అది నా బొందితో ప్రాణం వుండగా జరగదు. వెనక

టిలా నీ చేత సరాభవించబడేంత బలహీనుణ్ణి కానివుడు. పరాభవానికి ప్రతీకారం తీర్చుకోవాలనుకున్నాను. నిన్ను జయించాలనే సంకల్పంతో కొన్ని వందల సంవత్సరాలు ఘోర దీక్షలో మునిగి పోయాను. అంతకు ప్రతిఫలంగా నాలుగు అస్థి భూతాలు నా ఆధీనంలోకి వచ్చాయి. సింహ పితాచం నా భవనంలో పెంపుడు జంతువులా తిరుగుతోంది. సర్పప్రేతాలు నా యింట రెక్కలేకుండా పడున్నాయి. తెలుసా... నా సాధన ముందు నీ శక్తి యుక్తులకి ఏమీ పని చెయ్యవు. నా వశంలో నున్న భూతప్రేత పితాచాలను ఒక్క సారిగా ప్రేరేపిస్తే నువ్వు నామరూపాలు లేకుండా పోతావు. యిప్పుడే నీకు నా శక్తిని చూపించి వుండేవాణ్ణి. కాని, అందు కిది సమయంకాదు. ముందు నా ప్రేమ కేవలమే కాపాడుకొని ఆ తర్వాత నీ సంగతి చూస్తాను.” అంటూ కుండగాతునుడు జయశ్రీ వైపు దిగజారడం పొరంభించాడు.

మీనభామిని కూడా అంతలోపాటు క్రిందికి జారుతూ “కుంభా! నీ సంగతి నాకు బాగా తెలుసు. నీకు కలిగిన అవ మోనానికి ప్రతీకారం తీర్చుకోడానికి అన్ని రకాలుగాను ప్రయత్నిస్తావని నే నెరుగుకును. అంతకే అనాటి నుంచి నిన్నొక కంట కనిపెడుతూనే వున్నాను... అం! కుంభా! జయశ్రీ నీ భవనంలోంచి బయటకు వచ్చేస్తాంటే నీ అస్థి భూతాలు ఆమెను ఆపుచేయలేక పోయావంటి!” ఆమె కాళ్ళకు చుట్టుకున్న సర్పప్రేతాలు ఒక్క విడలింపుతో తూలి దూరంగా పడిపోయాయేం! సింహ పితాచాన్ని నీ ఆధీనంలో పెట్టుకోగలిగావని గర్వంగా చెబుతున్నావే! అంతటి మహా పితాచం ఆమె మార్గానికి అడ్డురాగేక పోయిందేం!! కుంభా! నీతోపాటు నేనూ అన్ని విద్యల్లోను ఆరిలేరాను. ప్రత్యక్ష దర్పణంలో నువ్వేమి చేస్తున్నదీ ఎప్పటి కప్పుడు గమనిస్తూనే వున్నాను. జయశ్రీని నువ్వు ఆపహరించుకు వచ్చిననాడే ఆమెకు

రక్షణగా కొన్ని ఆచార్యశత్రుత్వం నీ భవనం వాటిల పల పెట్టాను. కామాంశుడవైన నువ్వు విషయాన్ని గుర్తించలేక పోయావు. అంతేకాదు, సత్యాంధ్రుని గ్రహంలోంచి వచ్చిన గాలి పిల్లిడివల్ల వాచుమండలంలోకి చేరి గ్రహం జయశ్రీ యంత దూరం ఎలా వచ్చిందో తెలుసా అదింతా నా క్రభా వమే! వాక్రేతేనలలో నీకు గ్రహం నిలచిన ఆచార్య శత్రులే ఆమను నీకు అంకకుండా చెప్పి నా సహాచారికి చేర్చాయి. ఇంతెంత మంచు కుంచుకుంటే నువ్వు కుంచు అంతమై పోయావు. అజ్ఞాపించడం వల్లగా నా మాండ్లనున్న ఆచార్య శత్రులు యీ నీటిలోనే నీకు సమాధికడతాయి..." అంది తీవ్రంగా.

కుంభరాక్షసుడు ఆమె మాటలు విని ఆవరి పొగాడు. క్రిందకు పరుగొచ్చి వాల్ల కొలకాలం నలుచుండి పోయాడు.

అది గమనించిన మీనభామిని “కుంభా! యిప్పుడైతే నా నా శక్తిని గుర్తిస్తే వెళ్ళి తిరిగి వెళ్ళిపో” అంది మళ్ళీ.

కుంభరాక్షసుడు ఆమె కొంటి సమాధానం చెప్పలేకుండా కొలకాలం ఆలోచించి, దావ్యమన్నదై కల్లుమూసుకున్నాడు. మరుక్షణంలో ఆమె మనోవేగంతో జయశ్రీ దగ్గరకు ప్రయాణించి పోయాడు.

అతని వుద్దేశాన్ని గ్రహించి- మర్చిహూపాన్ని చాల్చిన మీనభామిని ఉన్నచోటనే ఉండి, రకరక సవ్యం ప్రారంభించింది. ఆమె సభ్యుకు చుట్టూవున్న సముద్రజలంలో కల్లోలం బయలుపెంది. ఆ కల్లోల ప్రాంతంలో విహరిస్తున్న జలజంతువులన్నీ మారమారం గా కొట్టుకుపోసాగాయి. వాటిలోపాలు జయశ్రీని సమీపిస్తూన్న కుంభరాక్షసుడు కూడా ఒక మూలకు విసరి వెయబడ్డాడు. ఆ సమయంలో నుడిగుండంలో పడ్డ గడ్డి పూచలా మెలితిరిగిపోయినంత నేనీ మాస్తూ, మీనభామినియింకా

కొంచెం గట్టిగా నవ్వుతూ అంతలోనే జయశ్రీ వైపు చూసి కంపించి పోయింది.

నిర్జీవంగా క్రిందకు దిగిపోతూన్న జయశ్రీని నాలుగు వైపుల నుంచి నాలుగు అస్థిపంజరాలు ఆక్రమించుకుంటూ వస్తున్నాయి. వందలకొద్దీ సర్పాలు ఉచ్చులా ఒకదాన్నొకటి పెరివేసుకొని జయశ్రీ దేహాన్ని తమ జాలంలో చిక్కించుకోడానికి ముందుకు వస్తున్నాయి.

ఆ దృశ్యాన్ని చూసిన మినభామిని అంగుకు కారణాన్ని వెంటనే అవగాహన చేసుకుంది. అస్థిపంజరాకారాల్లాను, సర్పరూపాల్లాను కనబడుతూన్నది కుంభరాక్షసుని అధీనంలో వున్న భయంకర భూగాలిని, అవి అతని ప్రేరేపణవల్లే జయశ్రీని ఆక్రమించుకు వస్తున్నాయని తెలుసుకొంది. ఆలశ్యం చేస్తే జయశ్రీ తిరిగి ఆపదలో చిక్కుకుంటుందని భావించింది.

వెంటనే ఆమె నిజరూపాన్ని ధరించి జయశ్రీని సమీపించా అనుకునేంతలో సింహపిశాచం అడ్డుగా వచ్చి ఆమె మీదకు తురకడానికి సిద్ధపడింది. తన మార్గానికి నిరోధంగా నిలచి ముంగుకు వస్తున్న సింహపిశాచాన్ని చూడ్డంతో మినభామిని జులూంతో ఉగ్రరూపాన్ని దాల్చింది. భయంకరంగా అట్టహాసం చేసి గెండు చేతులను నోటి దగ్గర పెట్టుకుంది. అంతలోనే ఆమె నోటినుంచి వచ్చిన ‘భిమ్...భిమ్...భిమ్...భిమ్...’ అనే శబ్దంతో ఆ ప్రాంతమంతా మారుమ్రోగింది. కన్ను మూసి తెరచేతిలో ఆ ప్రదేశమంతా యుద్ధరంగంగా మారిపోయింది.

ఆ అనంతజలరాశిలో భూత, ప్రేత, పిశాచాలు విలయ తాండవం చేయసాగాయి! “శత్రువులను ప్రాణాలతో పోనీయకండి” అంది మినభామిని తన బలగాన్ని ఉద్దేశించి.

కుంభరాక్షసుడు కూడా తన పక్షాన్ని హెచ్చరించాడు.

గెండువైపుల శక్తులు ఘోరంగా పోరాడసాగాయి. కుంభ

రాక్షసుడు, మినభామిని పోరాటాన్ని చిలకిస్తూ అవసరాన్ని బట్టి తమ తమ శక్తులకు హెచ్చరికలు చేయడం మొదలు పెట్టారు.

పోగు భీకరరూపాన్ని చాల్చింది. కుంభరాక్షసుని సింహ వికాచానికి మినభామిని సింహవికాచం ఎదురు నిలిచింది. అస్థి పంజర లతో అస్థిపంజరాలు పోరాడుకున్నాయి. సర్ప ప్రేతాలతో సర్పప్రేతాలే తలపడ్డాయి. ఆ మహా భయంకర పోరాటంలో యిరుపక్షాలు తీవ్రంగా గాయపడుతున్నాయి. చాటి శరీరాల్లోంచి కారుతూన్న రక్తంతో సముద్రజలం ఎరు పెక్కిపోతూంది.

కాస్యపట్టికి పోరాటంలో మృత్యువు వచ్చింది. కుంభరాక్షసుని పక్షం క్రమక్రమంగా అలహితకు గురయింది. మినభామిని శక్తులు విజృంభించి కుంభరాక్షసుని బలగాన్ని తరిమి తరిమి కొట్టసాగాయి.

అయినా కుంభరాక్షసుని పక్షం కూడా ఓటమిని అంగీ కరించకుండా శక్తి వృద్ధి పోరాడుతూనేవుంది. అప్పుడప్పుడు కుంభరాక్షసుడు ధ్యానాన్నిడై తన పక్షానికి కొనిలసిన బలాన్ని చేకూరుస్తున్నాడు. కాసి, ఎంత ప్రయత్నించినా మినభామిని పక్షం నెక్కుచెటరకుండా రెట్టించిన ఉత్సాహంతో పోరాడుకుంటుంది. గమనించి అతను ఆందోళన చెందికుండా వుండలేకపోయాడు. అంతలోనే తన అస్థిభూతాన్ని కదాన్ని శక్రభూతం అమాంతంగా సందిట నిముడ్చుకుని కీలకీలు చొచ్చున వూడదీసి, చూస్తూండగానే నాశనం చేయడంతో అతని ఆందోళన భయంగా మారిపోయింది. తొట్టు పాటుతో అతను యుద్ధరంగాన్నంతా ఒకసారి కలయ చూశాడు. ఎటు చూసినా అతని బలగమే నాశనమై పోతూంది. మినభామిని శక్తులు వీరవిహారం చేస్తున్నాయి. కాస్యపట్లో తన బలగం ఆ ప్రాంతాన్ని విడిచిపెట్టి పారి

పోవడమీ, లేక ప్రాణాలను కోల్పోవడమో తప్పదని ఆతను భావించాడు. అంతలో ఆతని చూపు అప్రయత్నంగా మినభామిని మీద పడింది.

మినభామిని విజయవిహారం చేస్తున్న తన పక్షాన్ని చూసి తక్కువత్వంతో ఉండిపోయింది. ఓళ్లు తెలిసిన ఆనందంతో యుద్ధరంగాన్ని పీక్షిస్తోంది. ఆమెకు ఆ పోరాటంతో ఏమీ సంబంధం లేదన్నట్టు-కేవలం ప్రేమకుగాలిలా నిలబడి పోరాట పద్ధతులను తిలకిస్తుంది.

భయాందోళనలతో కృంగిపోతున్న కుంభరాక్షసునికి మినభామినిని చూడగానే క్రొత్త యోచన కలిగింది. చానితో ఆతని మనస్సులో ఆశారేఖలు ఉదయించాయి. ఆతను ఉత్సాహంగా మళ్ళీ యుద్ధరంగంవైపు చూశాడు. తన పక్షంలోని శక్తులు క్రమక్రమంగా ప్రాణాలను కోల్పోతున్నాయి. అయినా చివరి త్సాంవరకు అవి పోగొట్టినానే భిన్నాయి. త్సాంవరానిక తన శక్తుల సంఖ్య తగ్గుముఖం పడుతుండడం చూసిన కుంభరాక్షసుడు ఆలశ్యంచేస్తే ఈ ప్రయత్నం నెరవేరదని తలచుకొన్నాడు. యుద్ధం ముగియకముందే, మినభామిని త్సూయత్వంలోంచి తేరుకోవడముం యుద్ధరంగానికి ఆతి దూరంలో—నీటి అడుక్కి-గాఢాన్న జలశ్రీని ఎత్తుకు నోవాలనుకున్నాడు.

తనకొ ఆలోచన కలిగిడింది. తెచ్చుగా కుంభరాక్షసుడు మనోవేగంతో జలశ్రీని సమీపించాడు. అక్కడనుండే ఆతనికసారి మినభామినివైపు చూశాడు.

మినభామిని చూపులు యింకొ యుద్ధరంగం మీద వున్నాయి. తన పక్షపు శక్తులు కుంభరాక్షసుని శక్తుల్ని దును మోడుతుండడం గమనించి ఆ సమయంలో 'ఓహో' 'బలే' 'బాగా బుద్ధిచెప్పుకున్నారు' అంటూంది మినభామిని.

ఆ యవకాశాన్ని జారబెట్టకూడదనుకున్న కుంభరాక్షసుడు

అమాంతంగా జయశ్రీ శరీరం మీదకు తన చేతులను పోనిచ్చాడు. కాని, అదే సమయంలో గుండ్రని గోళం ఒకటి అతివేగంగా అడ్డుకుని వచ్చి, లిప్తకాలంలో రెండు భాగాలుగా కీలి కొద్దిగా తెరిచుకుని జయశ్రీని తనలోపలికి లాక్కుని అంతలోనే అదృశ్యమైపోయింది !

32

జయశ్రీని లోపల యిముడ్చుకున్న గోళం మాన్యుండగానే మాయమైపోవడంతో కుంభరాక్షసుడు కంపించిపోయాడు. ఆ గోళం ఎక్కడనుండి వచ్చిందో, ఎటు పోయిందో కూడా అతను గుర్తించలేకపోయాడు. కానీపు అన్నివైపులకు నిదానించి చూశాడు. జయశ్రీగాని ఆమెను అకస్మాత్తుగా మ్రింగి వేసిన గోళంగాని అతనిక్కడా అనుపడిలేదు. అందోళనతో అన్నిమూలలకు పోయి వెదికాడు. కాని, ప్రయోజనం లేక పోయింది. చివరకు సరాళానిస్పృహలతో యుద్ధరంగంవైపు దృష్టిని సారించాడు.

ఇరుపక్షాలు యింకా పోరాడుతూనే వున్నాయి. కాని కుంభరాక్షసుని బలగం చాలవరకు నశించి పోయింది. ఉన్నది కాస్తా పూర్తిగా బలహీనమైపోయింది. సింహవిశాచం సత్తువ నిగజారిపోతూంది. అది కేవలం ప్రాణరక్షణకు మాత్రమే పోరాడుతూంది. మూడు అస్త్రీభూతాలు అంతమై పోయాయి. చనిపోతూన్న సర్పప్రేతల సంఖ్య మాటి—మాటికి పెరిగి పోతూంది. ఘడియలోనో, మరో ఘడియలోనో యుద్ధం ముగిసి పోతుండని, సంవత్సరాల తిరబడి తపస్సు చేసి వశపరచుకున్న సింహవిశాచం, అస్త్రీభూతాలు, సర్పప్రేతాలు మీసభామిని బలగం చేతుల్లో తప్పక నశించి పోతాయని కుంభరాక్షసుడు గుర్తించాడు.

అతనికా భావన కలగడంతో ఎంతో వ్యాకులపడ్డాడు.

ఎన్నో కష్టాలతోర్చి సాధించిన బలమంతా కళ్ళముందే నశించి పోతుండడం చూసి చాలా బాధ పడసాగాడు. అంతలోనే సింహపికాచం నోటి నుంచి వచ్చిన ఆక్రందనతో కుంభరాత్న సుని చెవులు గింగురు మన్నాయి. భయకంపితుడై అతనాధ్వని వచ్చిన వైపు చూశాడు. అలా చూస్తుండగానే అతను సాధించిన శక్తులన్నిటిలోకీ మహా బలవత్తరమైన సింహపికాచం ప్రాణం గాలిలోకి ఎగసి పోయింది.

ఆ చృశ్యాన్ని చూడడంలో కుంభరాత్నసుని గుండెబాద సమ్మెట పడ్డట్టయింది. బరువెక్కిన గుండెలతో అతను మీన భామిని వైపు చూశాడు.

మీనభామిని ఎప్పుటిలా ఆనందోత్సాహాలతో పోరాటాన్ని తిలకిస్తూంది. ఆమె రూపం కళ్ళబడగానే కుంభరాత్నసుని హృదయం మండి పోయింది. అతని శరీరంలోని రక్తం ఉడికి పోయింది. తను పోరి తెచ్చుకున్న జయశ్రీని దూరంచేసి, తన బలకన్నంతా సర్వనాశనం చేసిన మీనభామినిని ప్రాణాలతో వుంచకూడ నిశుకున్నాడు.

వెంటనే ధ్యానమన్నుడై చేతిని పైకెత్తాడు. అతని చేతి లోకి ఒక ఖడ్గం వచ్చి నిలచింది. అతనా ఖడ్గంలో మీనభామిని మీదకు ఉరికాడు. పోరాటాన్ని చూస్తూన్న మీనభామిని ఆ విషయాన్నేమి గమనించలేదు. కాని, శన స్రవశ్శ్శని అంతం చేసి విజయ గర్వంతో నిలబడి, చుట్టూ పరికిస్తున్నయొక్క మీన భామినియొక్క సింహపికాచంకుంభరాత్నసుని రాకను గమనించింది వెంటనే అడ్డు పడకపోతే మీనభామినికి ప్రాణగండం తప్ప దని భావించింది. వెనుక ముంగులు చూడకుండా తొందరగా ముంగుకు వెళ్లి, కుంభరాత్నసునితో కలిసుబడింది. అయితే కుంభరాత్నసుని చేతిలోని మంత్ర బద్ధమైన కత్తి తాకిడికి అది తట్టుకోలేక విల విల తన్నుకొని ప్రాణాలు విడచింది.

అప్పుడు కలిగిన అలజడి మీనభామినికి పూర్తిగా చైత

న్యాన్ని కలిగించింది. ఆమె ఆశ్రుతగా నాలుగు వైపులా చూసింది. అప్పుడే ప్రాణాలను కోల్పోయిన సింహవికాచాన్ని, ఖడ్గంతో తన మీదకు వస్తున్న కుంభరాక్షసున్నా చూడ్డంతో అంతా ఆర్థం చేసుకుంది. తన ప్రాణ రక్షణకు పూనుకుని సింహ వికాచం బలికావడం చూసి ఆమె జాలిపడింది. సింహ వికాచం చావుకు బానిసయ్యడైన కుంభరాక్షసున్నా చూడ్డంతో మహిషాసుర మర్ధినిలా చిందులు త్రొక్కుతూ చేతులు పైకెత్తి దింది. అలా చేస్తుండగానే ఆమె చేతిలో యిమిడిన కత్తి నీటిలో తళ తళ్యాడ సాగింది.

మీనభామిని ఖడ్గాన్ని కదిలిస్తూ “కుంభా! చాటుగా వచ్చి దెబ్బ తీయాలనుకున్నావు. కాని, చేత కాకపోయింది. పాపం! మంచి అవకాశం తొలగిపోయింది. దానికేంలే, ముఖాముఖిని పోరాడి నీ బలాన్ని చూపించు.” అంటూ ఆమె అతన్ని సమీపించింది. కుంభరాక్షసుడు కూడా ఆవేశంతో ముందుకు వచ్చి. ఆమె ఖడ్గానికి తన ఖడ్గాన్ని తాకించాడు. ఆ కాకిడికి అయిన ఖణ్ణే మనే కబ్బంతో ఆ ప్రాంతమంతా మారు మ్రోగిపోయింది.

అయితే, కుంభరాక్షసుడు రెండవసారి కత్తిని త్రేగోపుల మీనభామిని జలమధ్యంలోంచి మోకి తీచి వాచూ మండలం మీదకు వెళ్లి నిలచింది. కుంభరాక్షసుడుకూడా ఆమె వెనుక నే నీటిపైకి వచ్చి గాలిలోకి ఎగిరాడు.

మరుక్షణంలో కత్తుల సమరం ప్రారంభమయింది. భీకర రూపాన్ని దాల్చిన కుంభరాక్షసుడు తీవ్రంగా పోరాడుతూ మీనభామినిని హతమార్చడానికి పూనుకున్నాడు. మీనభామిని అతనికొ అవకాశాన్నెక్కిడా యివ్వకుండా ఆతిలాఘవంగా పోరాడసాగింది.

ఆ పోరాటంలో ఊణాలు ఘడియలుగా మారాయి, పగలు గడచి రాత్రి వచ్చింది. అయినా పోరు కొనసాగుతూనే

వుంది... గాలభామని అరుణ కిరణాలు సముద్ర జలాన్ని తాక
సాగాయి. చాటితోపాటూ, పోరాటంలో గాయపడుతూన్న
యిద్దరి శరీరాలనుండి మైకులుకుతూన్న రక్త బిందువులు క్రిందికు
దిగజారి సముద్ర జలంలో కలిసిపోతున్నాయి.

మళ్ళీ చీకటిపడింది... తిరిగి మూర్ఖుడు దుదయించాడు.
పెలుగు, చీకట్లతో వాళ్ళకు నిమిత్తం లేకన్నట్టు యిద్దరూ
విరాయిం శేకుండా గాత్రింబుకళ్ళు పోరాడుతూనే వున్నారు!

అయితే సోజాల్ గడిచే కొద్దీ కుంభరాక్షసుని బలం తగ్గు
ముఖం పెట్టడం ప్రారంభించింది. కాని, మినభామినిలో ఎట్టి
మార్పు గాలేదు. ఆమెలోని ఉత్సాహం ఏమాత్రం తగ్గలేదు.
ముఖంలోని కాంతి కొంతెం కూడా తరగలేదు. అంతేకాదు,
ఆమె వెట్టింది ఆశ్చర్యం కుంభరాక్షసుని శరీరాన్ని చీల్చి
చెండాడ్డం మొనల్ని పెట్టింది.

కుంభరాక్షసుడు తన బలహీనతను గుర్తించాడు. ఏదో
విధంగా మినభామినిని వంచింది అంతం లేకుండా లుకుకున్నాడు.
ఆమె అతని మనోభావాన్ని గ్రహించింది. క్రోధంతో కంపించి
పోయింది. “కుంభా! నీ కుటిలత్వాన్ని తెలుసుకున్నాను.
జీవితమంతా తనకన్ను చేసా. నువ్వు నన్నేమీ చేయలేవు.
దర్బారికి కట్టబడ్డంతల్ల నీతో చేసు స్వయంగా పోరాడడానికి
నిద్రపడ్డాను. కాని, నీలాటిభావానే నాకుంటే నా భూతిబలగం
తోనే నిన్ను మట్టుపెట్టించి వుండును. నీ నీచస్వభావం వెల్ల
డయింది. అలాగే తగిన ప్రాయశ్చిత్తం యిప్పుడే అనుభ
విస్తావు” అంటూ మూసివుంచిన ఎడమ చేతి గుప్పెటను అతని
వైపు విడిచింది.

మూర్ఖుడులో కుంభరాక్షసుని శరీరం గాలిలో వూగి
పోయింది. అతను నిలద్రొక్కుకునేంతలో మినభామిని
ప్రయోగించిన మంత్రశక్తి అతన్ని బంధించి అనంతజలరాశి
అడుక్కు తీసుకుపోసాగాయి.

విరామం కలగడంతో తన శరీరానికి తగిలిన గాయాలను తడిమి చూచుకుంటూన్న ఘోషానికి ఆకస్మాత్తుగా జయశ్రీ గురుకు వచ్చింది. ఆమె ఆశ్చర్యంగా సముద్రంలో చూరబడి జయశ్రీ తన ఆశ్చర్యాలలాగా గాలింగింది. “ఐ, జయశ్రీ ఎక్కడా ఆమెకు కనబడక ఎడంతో భయాందోళనలతో కంపించిపోతూ “జయశ్రీ ఏమైంది! జలస్థంభన శక్తిని కలిగించి నిడచిన జయశ్రీని ఎవరు ఎత్తుకొన్నారు? ఇహ నాకు కాపం తొలగే మార్గం లేదా! నా భర్తను పొందే యోగం లేదా?” అనుకుని మనస్సులో మదనం కలుగుతూ తన జలాంతర్భవనంలోకి ప్రవేశించిన మీనభామిని—జయశ్రీ ఎక్కడుందో తెలుసుకోడానికి ప్రత్యక్షదిర్పణం ముందు నిలిచింది...

33

జయశ్రీని తలుచుకుంటూ స్పృహతప్పిపోయిన సుకుమార్ ని గూఢకామిని భటులు బయటకు మోసుకుపోయి నేలమీద పడుండబెట్టారు. తర్వాత వాళ్ళిద్దరు తమ మోగూబలంతో ఆకాశంమీద రాళ్ళగుట్టలను సృష్టించి రూపకామిని ఆజ్ఞా కోసం ఎదురు చూడసాగారు.

రూపకామిని వారి వెనుకనే వచ్చి ప్రక్కను నిలబడింది. ఆమె చూపులు నేలమీదపడివున్న సుకుమార్ మీద వున్నాయి. ఆమె కళ్ళలో ఈర్ష్య, వ్యేషం, పగ, ప్రతీకారం ప్రళయ నృత్యం చేస్తున్నాయి. అయితే మరోవైపున ఆశ, మమకారం వేదన, దిగులు ప్రత్యక్షరూపాలు దాల్చి మనస్సును కలవర పరుస్తున్నాయి.

ఆమె ఆకలి వంకే మాస్తూ ‘కాళ్ళ మీదపడి ప్రార్థిస్తే కామిని త్రోసేశాడు. నువ్వే నా సర్వస్వం అంటే మరో భర్తను చూసి వివాహం చేస్తానన్నాడు. వలచి వచ్చిన వనిత

అంత చులకనగా కనబడుతుంది కాబోలు! ఎంతమంది ఇతన్ని వరించి వస్తే ఎందరు భర్తల్ని కట్టబెడతాడో! ఇతనన్న మాటలు హృదయంలో ములుకుల్లా నాటి ఆరని ప్రతీకారాన్ని ప్రజ్వరిల్లజేస్తున్నాయి. అయినా ఓర్పుతో కొంతకాలం వేచివుంటే ఒక దారికి వస్తాడనుకున్నాను. కాని, అలాంటి ఆశ ఎక్కడా కనిపించడం లేదు... నాకు లేని అదృష్టం జయశ్రీ కలా ప్రాప్తియందో చూస్తాను. నన్ను తృణీకరించిన యితను జయశ్రీతో ఎలా నుఖిస్తాడో తెలుసుకుంటాను. ఎప్పుడో తెలుసుకోవడమేమిటి 'యిప్పుడే' యితని ప్రాణాలు తీయించి నా హృదయంలో రగులుతున్న దావాన్ని చల్లాల్సివుంటును, అప్పుడుగాని నాకు మనశ్శాంతి లభించదు.' అనుకుంది. ఆమె వెనుక ముందు లాలోచించకుండా వెంటనే భటులపై పు చూసింది.

ఆజ్ఞాసం వేచివున్న భటులు చూసం వహించి రూపకామిని ముఖంలోకి చూడసాగారు.

కాని, రూపకామిని ఏమీ మాట్లాడకుండా తిరిగి సుకుమార్ పైపు చూసింది.

'స్పృహ తప్పి పడివున్న సుకుమార్ ముఖంలో క్రమంగా ఉత్సాహం అలముకుంటుంది. పెదాలమీద ఆనందం చిందులాడుతుంది. ఒక్కొక్కస్వడతను నోరువిప్పి చూసంగా నవ్వుకున్నాడు. అంతలోనే నొసలు ముడతలుపడి, కనుబొమల దగ్గరకు చేరుకుంటున్నాయి. ఆ సమయంలో అతని ముఖమంతా ఆందోళనతో నిండి పోయింది. మరుక్షణంలో అతని కుడిచేయ్యి నడుము చుట్టూ తిరుగుతూ దేనికోసమో వెదిక పోగింది. కొన్ని క్షణాలు గడిచాక అతని పళ్లు పటలాడుతూండగా కుడిచేతి వ్రేళ్లు దగ్గరకు ఒంగి పిడికిలి బలంగా ముడుచుకుని తిరిగి వెంటనే విడిపోయింది. దానితో అతని ముఖంలో వచ్చిన మార్పులన్నీ తొలగిపోయాయి. అవయవాలు

కడలిక నిలచిపోయింది. కాంతంగా ఊపిరి పీల్చుకోసాగాడు. కాని, అతనికి చైతన్యం మాత్రం కలగలేదు.

సుకుమార్ ముఖంలో కనబడుతూన్న మార్పుల్నిబట్టి, అతను కేవలం జయశ్రీ కోసమే కలవరపడుతూన్నాడని ఆమె గ్రహించింది. జయశ్రీ భాగ్యానికి ఆమె చాలా ఈర్ష్య పడింది. ఆ అదృష్టం తనకు కలగకుండా పోతున్నందుకు ఎంతో వేదన చెందింది. రూప, గుణ, సౌందర్యాల్లోనే కాకుండా శక్తి, సమర్థతల్లో కూడా ఎవ్వరికీ తీసిపోని సుకుమార్ హృదయ పీఠాన్నలంకరించిన జయశ్రీ, వేరు తలుచుకొని చాలా అనూయ పడింది-రూపకామిని.

ఆనూయ ప్రతీకార రూపాన్ని దాల్చింది. అందుకు ప్రతి ఫలంగా, మనోమారు ప్రయత్నించి సుకుమార్ ని తన వానిగా చేసుకోవాలనుకుంది రూపకామిని. ఆమెకా భావం కలగడంతోనే అతనిమీదనున్న మక్కువ మళ్ళీ ఎక్కువ కాసాగింది. అంతవరకు వున్న ద్వేషం ప్రణయంగా మారిపోయింది. ఈర్ష్యానూయలు అంతరించిపోయాయి.

ఆకాపురిత నేత్రాలతోను, ఆ లిగొన్న హృదయంతోను ఆమె చాలాసేపు అతని ముఖంలోకే చూస్తూ వుండిపోయింది. అలా చూస్తూనే ఆప్రయత్నంగా నిట్టూర్చింది. బలమైన ఆ నిట్టూర్పులోంచి 'హు' అనే శబ్దం వచ్చింది.

ఆమె నోటినుండి వచ్చిన నిట్టూర్పులోని ధ్వనినే ఆజ్ఞగా భావించారు-భటులు. మరుక్షణంలో యిద్దరూ తాము సృష్టించిన రాలిగుట్టలనుండి రెండు రాలి బండలను సుకుమార్ మీద ప్రయోగించారు. ఆకాశం మీద నున్న గుట్టలనుంచి వేరు పడిన రెండు బండలు రివ్వుమని ధ్వని చేసుకుంటూ అతి వేగంగా సుకుమార్ మీదకు రాసాగాయి. భటులు మరో రెండు రాలి బండలను ప్రయోగించాలని తలంపుతో ధ్యాన మున్నులై కళ్లు మూసుకున్నారు.

మొదట ప్రయోగించిన రాళ్ళు భూమిని సమీపిస్తున్నాయి. రాను రాను వాటి ఆకారాలు పెరగసాగాయి. దగ్గరకు వస్తున్న కొద్దీ వాటి నుంచి వస్తున్న ధ్వని అధికం కాసాగింది. అలోచనా నిమిత్తమై సుఖపూర్వంలో నున్న రూపకామిని తోటుపాటుతో పైకి చూపిం. అవిత వేగంతో తమ వైపుకే వస్తున్న రెండు రాలి బండలను తిలకించింది తన ఓటులే వాటిని సుకుమార్ ముద ప్రయోగించారని గ్రహించింది. తన అనుమతి లేకుండా వాళ్ళంత దుస్సాహసానికి తలపడినందుకు చాలా అగ్రహం కలిగింది. అయితే, భటులను మంజరించడానికిగాని, వాటిని ఉపసంహరించడానికిగాని సమయం కాలదని గురించింది. ఏదోవిధంగా వాటి మార్గానికి నిరోధం కలిగించకపోతే సుకుమార్ కి ప్రాణాపాయం తప్పదని భావించింది.

అమెకా భావన కలగడంతో గుండెలు పడదడలాడాయి శరీరం కంపించింది. తొలకాల మామె నిర్జీవ ప్రతిమగా నిలుచుండి పోయింది. రాలి బండలు క్రమంగా దగ్గర కొస్తున్నాయి. అవి సుకుమార్ చూస్తూ తాకితే మాంసకండ రాల్తో పాలు అతని శరీరంలోని ఎముకలు కూడా తుక్కునియై లైఫ్ ఫోతాయని అమెకు తెలుసు. ఏమి చేయడానికి తోచక అమె తిగమకలు పడుతూన్నంతలో రాలి బండలు నేలను సమీపించాయి. కన్నుమూసి తెరచేంతలో అవి సుకుమార్ ని తాకి అతన్ని మాంసపు ముద్ద చేసి విడుస్తాయని గ్రహించిన రూపకామిని అంకోళనతో తన రెండు చేతులకు పైకెత్తి, సుకుమార్ ని తాకడానికి సిద్ధపడుతూన్న రెండు రాళ్లను రెండు వైపులకు విసరింది.

రూపకామిని ప్రయత్నం ఫలించింది. సుకుమార్ ని తాకబోయిన ఆ రెండు రాళ్లు దూరంగా పోయి నేలమీద పడ్డాయి.

అయితే అవి శేలను నాకేముందు రూపకామిని భటు నిద్దరిన
కను పొట్టను పెట్టుకున్నాయి !

నిలవిల తన్నుకుని ప్రాణాల విడచిన యిద్దరు భటులను
చూసి రూపకామిని విపరీతంగా బాధపడింది. కాని, ఆ సమ
యంలో నుకుమార్ ని రక్షించడంకోసం, అకలిగాన్న ఆ రాతి
బండలకు కన భటులను ఆహారం గా యివ్వకపోతే అవి తనను
కూడా కబళించడానికి వెనుకాడవని ఎరిగిన్న రూపకామిని
తన హృదయంలో కలిగిన వ్యగ్రను బలవంతంగా మారం చేసు
కుంటూ, నుకుమార్ కి దగ్గరగా కూర్చుని, అతనికి తెలివి
కలిగించడానికి పూనుకుంది.

సుషుప్తావస్థలోనున్న నుకుమార్ కి చలనం ప్రారంభ
మయింది. అతని శరీరం ఒణికిపోయింది చేతివ్రేళ్లు గర్జకు
ముడుచుకొని అంతలోనే విడిపోతున్నాయి. ముఖంలో నియం,
ఆందోళన, నిరాశ, నిస్పృహవయసుగా కనబడుతూ - మరుగు
పడుతూన్నాయి కొంతసేపలా గడిచాక అతని పెనాలు
కదలసాగాయి. సుషుప్తావస్థలోనే ఆతను బాగా మాట్లాడడం
ప్రారంభించాడు. “జయశ్రీ, ఎన్నివిధాల ప్రయత్నించా
నిన్ను రాక్షసుని చేతుల్లోంచి విడిపించలేకపోతున్నాను. నీకు
దగ్గరగా రాలేకపోతున్నాను. అబ్బా, ఈ విరహా చాగ
రాన్ని యావశేకపోతున్నాను. ఈ, యిది నా శరీరం
అలసిపోయింది విధిలేక మళ్ళీ ఒడ్డుకు చేరాను. ఇవతలి
ఒడ్డున నేనుంటే ఆవలిగట్టు నువ్వున్నావు. వందల కొద్దీ
యోజనాల విస్తీర్ణమున్న అగాధజలరాశిని నాటి నిన్ను చేర
లేకపోతున్నాను... నా మాట నమ్ము. నువ్వే నాకు సర్వస్వం.
నువ్వే ఆగాధ్యంతరపు. నీ కోసం నేనేదైనా చేస్తాను. కాని, యీ
అనంత జలరాశిని అధిగమించలేకపోతున్నాను... అది ఏను
న్నావు. నా మాటలు అబద్ధమా ! నా హృదయంలో మరొక
రికి స్థానమిస్తున్నానా ! అందుకే నువ్వు నాకు దూరంగా

వుంటున్నావా!...జయశ్రీ...జయశ్రీ, నేనంత నీచుడ్ని కాను. నీకు నేనెన్నడు అన్యాయం నిలపెట్టలేదు. ఆక్రమానికి ఒడికట్టలేదు. నీ కింకా అనుమానం తీరకపోలే నా హృదయాన్ని చీల్చి చూడు. నీ ప్రతిబింబం తప్ప దానిలో మరొక రూపమే లేదు...అబ్బా!...బరువెక్కిన హృదయం యిప్పుటికి తేలికపడింది. మనస్సుకు పరిపూర్ణమైన శాంతి లభించింది. నీ పెదాలు చిలికిస్తూన్న చిరునవ్వు, కళ్ళలో కనబడుతున్నావ్ కాంతి, ఉత్సాహపూరితమైన వదనం నా జీవితపథంలో పూరితాటను ఏర్పరుస్తున్నాయి...ఏనీ, కొంచెం దగ్గరకు రా... యింకా...కొంచెం...ఏం జయ! అంతదూరంగా లొలగి పోతున్నావే? నిన్ను తినేస్తానని భయపడుతున్నావా! కల్పవృక్షాన్ని కాళ్ళనన్నేవాడు, అమృతచిందాన్ని బ్రద్దలు చేసేవాడు వుంటాడంటావా? అనుమానించకు, దగ్గరకు రా. నీ చెక్కిళ్ళను చేతిలో తాకి బలంగా...ఆ! జయ! జయశ్రీ!! ఆంధలోనే అలా మారిపోయేవే? నీ ముఖంలో ఆ విషవరేఖ లేమిటి? జలపూరితాలయిన నీ నేత్రాలు నా హృదయంలో తుఫాను కేఫ తున్నాయి. నీ దీన భదనాన్ని తిలకించలేక పోతున్నాను. మందస్మిత వదనమై నీ ప్రేమ చూపులను నా మీదకు ప్రసరింపజేయి. నా మీద నీ కలాంటి కోపం లేదని తెలియజెయ్యి. నీ నోటి నుంచి వచ్చే అమృతవాక్కు కోసం నా కణ్ణేంద్రియాలు తపించిపోతున్నాయి...జయ! మాట్లాడవే? నా కోసం నోరు విప్పి. ఒక్క పలుకు పలుకు" అని తిరిగి చైతన్య రహితుడైపోయాడు సుకుమార్.

ఆ సమయంలో సందర్భాన్ని సుసరించి అతని గొంతుకలో కలుగుతున్న మార్పులతోపాటు ముఖ కవళికలు కూడా మార్పుచెందుతూ వచ్చాయి.

సుకుమార్ నోటినుంచి జయశ్రీ పేరు విన్నప్పుడల్లా రూప

కామిని మనస్సు భగ్గున మండిపోతున్నా, అప్పటి అతని సీతి చూసి ఆమె జాతిపడకుండా వుండలేకపోయింది. చేతితో అతని శరీరాన్ని తాకి, నిమరుతూ 'సుకుమార్' అంది లాలనగా.

రూపకామిని నోటినుండి వచ్చిన అక్షరాలు సుకుమార్ అంతరేంద్రియాలమీద బాగా పనిచేశాయి. అతనిలో తిరిగి కదలిక కలిగింది. ముఖం నిండా సంతోషం అలుముకుంది. "జయా! నా జయా! ఎంత సున్నితమైన హృదయం నీది! ఏదీ, యిప్పుడన్నమాట మరొక్కసారి అను. నా హృదయంలోని బరువు, మనసునందలి బాధ ఒక్కసారిగా తొలగిపోయేలా మరొక్కసారను...ఆహా! నీ నోటినుంచి వచ్చిన ఆ అక్షరాలు నిర్మల నదీజలం మీంచి వచ్చిన వీల్లవాయువుల్లా, నా మనస్సును తాకి చిల్లబరచాయి. నా హృదయానికి ఊరట నిచ్చాయి. నన్ను కాంతచిత్తుని చేశాయి. జయా! నాకు సమీపంగా వచ్చి, నా చెవి దగ్గర నుంచి పెట్టి మరొక్కమారు 'సుకుమార్' అని వుచ్చరించు" అన్నాడతను ఆర్థచైతన్యంగా.

రూపకామిని కాసేపాలోచించింది. అతనికి తెలివి రాక ముందే తన మాటలతో మెప్పించి, అతని బాహువుల్లో యిరుక్కొని వత్సానికి అంటుకు పోవాలనుకుంది. ఆమె సేలమీద పడివున్న సుకుమార్ కి బాగా దగ్గరగా జరిగింది. కాళ్ళను నిలువుగా ఒక ప్రక్కకు చాపి సుకుమార్ వైపు తిరిగింది. రెండు చేతులతోను అతని భుజాలను పట్టుకొని, మోచేతులను వత్సానికి అన్ని ముందుకు వంగింది. తర్వాత నెమ్మదిగా తన నోటిని సుకుమార్ చెవి దగ్గరకు పోనిచ్చి "సుకుమార్! నీ మనస్సును చాలా కలవరపరచాను. నీ కింత బాధ కలుగుతుందని అనుకోలేదు. నా తప్పిదాన్ని మన్నించు." అంది వలపు నొలికిస్తూన్న గొంతుకతో.

సుకుమార్ తృప్తిగా నిట్టూర్చాడు. అతని చేతులు

నెమ్మదిగా రూపకామిని నీపుమిదకు చేరాయి. “జియో! యిందులో నీ పొరపాటేమీ లేదు. అంతా నాగే లోపం. రూపకామిని తన మాయబలంతో నన్ను బందీని చేసింది. ఆమె దగ్గర నా శక్తి, సమర్థతలు ఏమీ పని చెయ్యకుండా పోయాయి. అన్ని విధాలా అసమర్థతలు పోయాను. అంగుళే మనకీ ఎడబాటు కలిగింది. ఇహ నన్ను విడచిపోవు కదూ! ఇలానే ఎప్పుడూ నాకు దగ్గరగా వుంటావు కదూ!... జియో! మాట్లాడవేం, యింకా కోపమేనా?” అన్నాడు తిరిగి కొంచెం కలత చెందిన మనస్సుతో.

రూపకామిని క్వాసను బయటగా పీల్చి విడిచింది. అప్పుడు ముంగుకు ఒంగివున్న ఆమె వత్తిం నుకుమార్ ఛాతీని చాకి పైకి లేచింది. ఆ సమయంలో కలిగిన ఒత్తిడికి రూపకామిని అవయవాలు ఆనందంతో కూడిన ఆలసటతో తీణకాలం మత్తుతో కోలి పోయాయి. ఆమె వెంటనే నిగ్రహించుకుని అలానే నుకుమార్ మీదకు ఒరిగి వుండి “నుకుమార్! నే నెల్లప్పుడు నీ దాననే! నీ వలపు చూపుల కోసం, ప్రేమ వాక్కులకోసం నా హృదయం తిపించి పోతూంది. నీ దిగి కాగిలిలో యిమిడిపోయే సమయం కోసం నా మనస్సు తరకలు వేస్తుంది... నేను నీ హృదయాన్ని గాయపరిచాను. మనస్సును వేధించాను. నీలో ఛగించలేని కల్లోలాన్ని రేకెత్తించాను. చెప్పనలవి కాని భాధకు గురి చేశాను. నుకుమార్, నా అపరాధాన్ని మన్నించానని చెప్పి, నన్ను నీ హృదయానికి గాఢంగా అదుముకో. అప్పటికిగాని నా మనోవేదన తొలగదు. నా అశ్మకు శాంతి కలుగదు” అంది.

నుకుమార్ ఏమీ మాట్లాడలేదు. అయినా రూపకామిని నీపుమిద నున్న అతని చేతులు క్రిందకు జారిపోకుండా, యింకా అలానే బలంగా అంటిపెట్టుకుని వుండిపోయాయి.

రూపకామిని గొంతుకను గుఱుపూరితం చేసుకుంది. ఆమె బాధను నటిస్తూ “సుకుమార్ యింత తిరస్కారమూ” నీ మానం నా శరీరాన్ని దహించేయ్యాలి. నీ ఆనుప్రహానికి దూరమైన నా బ్రతుకు వ్యర్థం. నా జీవితం వృథా. నన్ను విడిచిపెట్టు. నా కర్మకు నేను బలి అవుతాను” అని అతని చేతుల నుంచి తప్పించుకోడానికి ప్రయత్నిస్తూన్నట్లు అభినయించ పోగింది.

క్షణంకూడా గడవకముందే సుకుమార్ లో చూపు వచ్చింది. అతని ముఖం ఆందోళనలో నిండిపోయింది. అతని చేతులు మరింత బలంగా రూపకామిన్ని పెనవేసుకున్నాయి. మరుక్షణంలో రూపకామిని సుకుమార్ వక్షానికి అంటుకుపోయి బలమైన అతని బాహుబలంలో నిలిగిపోతూ, ఊపిరి కోసం అరులు చూచడం మొదలుపెట్టింది.

ఆమె మరికొంతసేపు గడిస్తే ఏమైతే అదేదో కొస ఆంతలోనే సుకుమార్ ఆవయవాలు పట్టుబట్టాడు. రూపకామిని చుట్టబెట్టుకున్న చేతులు క్రిందకు జారిపోయాయి. అతను తిరిగి చలన రహితమైపోయాడు.

బాహుపాశాన్నుంచి విడిపడ్డ రూపకామిని క్వాసకోకొల నిండా ఊపిరి పీల్చుకుంది. సుకుమార్ బాహుబలములో బలవత్తరంగా నడిగిపోయిన ఆమె ఆవయవాలు విశ్రాంతిని కోరి వేధించసాగాయి. రూపకామిని గడచిన మధురక్షణాలను తలుచుకుంటూ. వక్షంమీది వస్త్రావచాలనం జపిల్చుకుంటున్న సేంతలో సుకుమార్ శరీరంలో మల్లీ చలనం ప్రారంభమయింది. అతని నోటినుంచి “జయా! యింతలోనే ఏమైపోయావు. నా బాహువుల్లోంచి ఎలా తప్పించుకున్నావు. ఎక్కడకు పోయావు” అన్న మాటలు బయటకు విస్తుండగా చేతులు రెండూ కంకారుగా చుట్టూ వెడకసాగాయి.

అది గమనించిన రూపకామిని తన ప్రయత్నాన్ని విర

మించుకుని ఎప్పుటిలా సుకుమార్ కి సమీపంగా చేరి, అతని వక్షంమీద చేతిని ఆన్చి “సుకుమార్” అంది కోసుకుంటా.

కొంతసేపటికి సుకుమార్ కి పూర్తిగా చైతన్యం కలిగింది. అతను కళ్లు విప్పి చూశాడు.

34

రూపకామిని దగ్గరగా కూర్చుని సుకుమార్ శరీరాన్ని తన చేతితో మృదువుగా నిమిరుతూంది. సుకుమార్ కళ్లు విప్పగానే ఆమె తృప్తిగా క్వాస పీల్చుకుని “సుకుమార్” అంది. మళ్ళీ కరుణాపూరిత కంఠంతో.

సుకుమార్ ఆమె పిలుపును వినలేను. తొందరగా లేచి కూర్చున్నాడు. అంతకుముందు జరిగిన సంఘటనలేమీ అతనికి గుర్తులేవు. అసమానాశ్చర్యాలతో చుట్టూ పరికించి విభ్రాంతుడయ్యాడు. ముందొకసారి తనను అగ్నిగుండంలోకి విసరివేసిన యిద్దరు భటుల శరీరాలు శిథిలమై నేలమీద పడివుండడం చూసి అతను ఆలోచనలో పడ్డాడు. అంతేకాదు. తనను బంధించిన నంది బయటకు తీసుకు వచ్చిందెవరో తెలుసుకోవాలనే తీవ్రంగా ప్రయత్నించాడు. అతని కక్కడ క్రొత్తవాళ్ళవరు కనిపించలేదు. అయినా, తన క్షేమాన్ని కోరినవాళ్ళవరో తనకు విముక్తి కలిగించారని, వాళ్ళే రూపకామిని భటుల నిద్దరిని హతమార్చి వుంటారని అతను భావించాడు. అపదలో సహాయపడిన ఆపులెవరో తెలుసుకోవాలని అతను మరొకసారి చుట్టూ కలయచూడసాగాడు.

అతని ఉద్దేశాన్ని గ్రహించిన రూపకామిని తిరిగి “సుకుమార్” అంది లాలనగా.

సుకుమార్ రూపకామిని కళ్ళలోకి తీవ్రంగా చూశాడు. అతని చూపులో సున్న పడును తన హృదయాన్ని తునక తునకలుగా తరుగుతూన్నట్టు బాధపడిందామె. అయినా కొంత

వగతు నిగ్రహించుకుని లేచి నిలబడి, చుడిచేతిని సుకుమార్ తలలోకి పోనిచ్చి, శిరస్సును ప్రేళ్ళతో సున్నితంగా స్పృశిస్తూ “సుకుమార్, ఇంకా కోపం తీరలేదా? నేను నీకు చేసిన అన్యాయమేమిటి? నావల్ల జరిగిన మహాపరాధమేమిటి? ఎందుకు నానిందింత అలుకబూనావు!” అంది రూపకామిని అశ్రుపూరిత నేతలతో.

సుకుమార్ ఏమీ మాట్లాడకుండా తన తలలో నున్న రూపకామిని చేతిని విడలించి కొట్టాడు.

ఆమె కది చాలా అవమానంగా లోచించింది. అయినా సహించుకుని “సుకుమార్! వలచిన వనితను యింతచులకనగా చూడడం మంచిదికాదు. ప్రేమించిన కాంతను కాధనడం భావ్యంకాదు.” అంటే నెమ్మదిగా రూపకామిని.

సుకుమార్ కళ్ళు అగ్నికణాల్లా ఎరుపెక్కిపోయి. “నాకు నీకులు బోధించేంత అర్హత వుందా నీలో!” అన్నాడతను కటువుగా.

“సుకుమార్, నన్ను ఆపార్థం చేసుకుంటున్నావ. నా ఆత్మను నీ కర్పించాను. నా శరీరాన్ని నీ కంకితం చేశాను. నన్ను నమ్ము.” అంది కామిని విను విధేయత లుట్టిపేడు తూన్న కంఠంతో.

“వలపు-ప్రేమ, అర్పితం - అంకితం!.. ఎంత చక్కని పదాల్ని వుపయోగించావు!... కామినీ! నిన్ను బాగా ఆర్థం చేసుకున్నాను. యింతవరకు నీ వలపును పంచుకున్నవాళ్ళందరూ కైదులోపడి మ్రగుతూన్నట్టు నీ మాటలవల్లే తెలుసు కున్నాను. యిహ నీ ప్రేమకు పాత్రులైన వాళ్ళంతా జ్ఞాన కూసుకొని, వివేకాన్ని మరచి, నీ పొందుకోసం నిట్టూర్పులు విడుస్తున్నారనీ గ్రహించాను. కామినీ! కామోద్రేకంలో ఒప్పు మరచి, నీతిని విడిచి, కంటికి నచ్చినవాడిని కనుసన్నలతో ముతైక్కించి అవసరాన్ని తీర్చుకుని అవలకు నెట్టి

వేయడం నీకు అలవాటైపోయింది. వరుసగా అంచనా పాత వాళ్ళై పోవడంవల్ల నీకు క్రొత్తవాణ్ణి కావలసివచ్చాను. పరిపాటైన సద్ధతి ననుసరించి, వంచించి నన్ను కూడా నీ పొంగు కోసం నిప్పించే వాళ్ళలో కలపాలనుకుంటున్నావు. కామినీ! అంచరి దగ్గరా నీ ఆటలు సాగవు. జరిగిందో యింతివరకు జరిగింది. యిక నీ వద్దేకాన్ని మార్చుకో." అన్నాడు సుకుమార్ దృఢంగా.

రూపకామిని కానేవు ఏమీ మాట్లాడకుండా ఆమాయ కత్తాన్ని నటిస్తూ అతని ముఖంలోకి చూస్తూ వుండిపోయింది. తర్వాత ఆమె నెమ్మదిగా అతని చెలిని పట్టుకుంటూ "సుకుమార్! ఆబలమీద అంత ఆగ్రహం చూపించడం ధర్మమా—" అని బొంగురుపోయిన గొంతుకతో యింకా ఏదో అనబోతుండగా—

"ఛీ! కులటా! కలుషితమైన నీ శరీర స్పర్శ లిగలడంవల్ల నా హృదయం మండి పోతుంది. నటనలో కోడలను కోవాలనే ప్రయత్నాన్ని విడిచిపెట్టు. చెప్పిన పాఠపాటకు పశ్చాత్తాపం చెంది, యిప్పుటినుంచైనా బుద్ధిగా ప్రవర్తించు. భగవంతుడు మెచ్చుకుంటాడు." అంటూ ఆమె క్రూరంగా లిగిలిన భాగాన్ని బాధగా తడిమి చూసుకున్నాడు సుకుమార్.

ఆ మాటలకు రూపకామిని హృదయం కిక్కిరించింది. ఆయినా సహనం వహించి చివరిసారిగా ప్రయత్నించాలనుకుంది. ఆమె సుకుమార్ వదనంలోకి నీసంగా చూస్తూ "ఆ! నీజ్ఞాను శిరసావహిస్తాను. నీ అడుగుకాడల్లో నడుస్తాను" నీ కనుగన్నలలో మెలగుతాను. నా కోరికను మన్నించి నీ హృదయంలో నాకు కొంచెం చోటియ్యి." అంది.

"కామినీ! నీ కిల్లిబొల్లిమాటలతో నా దృఢ నిశ్చయాన్ని మార్చలేవు. నువ్వు ఎంత ప్రయత్నించినా నా మనస్సు చలించదు. పదిపార్లు కాడన్నా ప్రాకులాడుతూన్న నీ హృదయం

దొర్బలానికి బాలిపడుతున్నాను. ఇప్పటికైనా నీ వుద్దేశాన్ని మార్చుకుని, నన్ను విడిచిపెట్టు." అన్నాడు సుకుమార్ తీక్షణంగా.

సుకుమార్ అన్నమాటలతో రూపకామిని ఓర్పు నశించిపోయింది. ఆమె విషపురుగులా ఎగిరిపడింది. సుకుమార్ కళ్ళల్లోకి చుర-చుర చూస్తూ "సుకుమార్, నీయందున్న మమకారం కొద్దీ నువ్వేమన్నా సహించాను. ఓర్పు వహించి విన్నాను. ఇక నాలో ఆ ఓపిక తొలగి పోయింది. అఖరు పాట అడుగుతున్నాను. నా మాటకు అంగీకరిస్తావా, లేదా?" అంది కంఠపుగా.

సుకుమార్ నిర్లక్ష్యంగా ఆమె కళ్ళలోకి చూసి "అవును! నీ లోరింపులకు ఇసుపదేవాణ్ణి కాను. ఏ పరిస్థితిలోనూ నా మనస్సు చలించదు. నీ క్రితముక్తులు నా నిశ్చయంపై మార్చలేవు. ఆ విషయం నన్ను అగ్నిగుండంలో విసరి వేయించే ముందే తెలుసుకున్నావు. అయినా ఆ తీరక చాలా శ్రమపడ్డావు. ప్రయత్నించి—ప్రయత్నించి చాలా అలసిపోయావు. వెళ్ళి విశ్రాంతి తీసుకో" అన్నాడు కౌటకారంగా.

ఆతని మాట లామె గుండెల్లో ములుకులా నాటాయి. దానితో అంతవరకు అణగివున్న ఆవేశం పైకి ఉబికింది. ఆమె ప్రళయరూపిణిలా చిందులు త్రొక్కుతూ "సుకుమార్! నీ జీవితం నేటితో అంతమయింది. అందుకే వాద్దుమీరి నన్ను ఎగతాళి చేశావు. అందుకు ఫలితం యిప్పుడే అనుభవిస్తావు" అంటూ పిడికిలి బిగించి ముందుకు విసరి విడిచిపెట్టింది.

ఆమె చేతిని వెంక్కు తీసుకునేంతలో ఎరుట పెద్ద సరస్సు ఏర్పడింది. ఆ సరస్సుంతా భీకరమైన మొసళ్ళతో నిండిపోయి వుంది.

రూపకామిని సుకుమార్ కి ఆ సరస్సును, అందులోని

మొసళ్ళను ప్రేలితో చూపించి, ప్రక్కనే చచ్చిపడివున్న తన భటుని శరీరాన్నెత్తి ఆ సరస్సులో విడచిపెట్టింది...మరుక్షణంలో మొసళ్ళన్నీ తమకు దొరకిన ఆహారం మీదకు విరుచుకుపడ్డాయి. కన్నుమూసి తెరచేంతలో భటుని శరీరం అదృశ్యమై పోయింది. ఆ దృశ్యాన్ని చూసిన సుకుమార్ గుండె లాకిమారు జిల్లుమన్నాయి.

'అంతలోనే, తిరిగి ఆమె తన రెండవ భటుని శరీరాన్ని కూడా నీట విడిచింది. ఆమె అలా విడిచి విడవడంతోనే అతని దేహం కూడా మొసళ్ళకు ఆహారమై పోయింది. అకలి గొన్న ఆ మొసళ్ళు అంతటితో చృప్తి చెందక ఒడ్డున కనబడు తూన్న సుకుమార్ మీదకు ఉరికలు వేసుకుంటూ రాసా గాయి. తనమీదకు వస్తున్న మొసళ్ళను చూసి సుకుమార్ కొంచెం తొక్కుపడ్డాడు.

ఆ విషయాన్ని గమనించిన రూపకామిని ఒడ్డుకు చేరు తూన్న మొసళ్ళను అదలించి సుకుమార్ వంక చూసింది. ఆమె అదలించగానే వెనుదిరిగిపోతున్న మొసళ్ళను ఆళ్ళ రద్దంగా చూడసాగాడు సుకుమార్.

“సుకుమార్” అంది దృఢంగా రూపకామిని.

ఆమె ఉచ్చారణలో ఆధికారం - సంబోధనలో ఆహం భావం - పడగవిప్పిన పాముల్లా తలలెత్తి మెదిలసాగాయి.

సుకుమార్ భావరహితంగా ఆమె ముఖంలోకి చూశాడు.

“సుకుమార్, చూశావా-నా పెంపుడు జింతువుల మొరటు దనం. అకలితోనున్న ఆ జింతువులు నిన్నే కబరించాలని చూస్తున్నాయి...వాటి నోళ్ళకు చిక్కి దుర్మరణం పాలు కాకుండా వుండాలంటే నీ వుద్దేశం మార్చుకోక తప్పదు. ఏమంటావు?” అంది రూపకామిని.

“కామిని! కామశృష్టతో రగులుతుండటంవల్ల నీ కంఠ చెప్పినా తెలియకుండా వుంది. మాటకోసం ప్రాణాలర్పించే

వంశం మాది. జయశ్రీని వరించాను. ఆమెకు నా హృదయంలో స్థానమిచ్చాను యిహ నీ కక్కడ చోటు దొరకను. బ్రతకడం కోసం లక్ష్యాన్ని మార్చుకోవడం నాకు చేతకాదు." అన్నాడు సుకుమార్ నిశ్చలంగా.

రూపకామిని యిహ ఏమీ మార్చడాలేదు. ఒకసారి సుకుమార్ కళ్ళలోకి క్రూరంగా చూసి, మరుక్షణంలో అతన్ని తన ముత్ర ప్రభావంతో సరస్సులోకి విసరేసింది.

✽

✽

✽

ఇసుకొట్టలో బంధించబడి వున్న కాలికేయుడు ఆ దృశ్యాన్ని చూసి భయాందోళనలతో 'ఆఁ!' అని గట్టిగా అరచాడు.

రూపకామిని పకపక నవ్వుతూ విజయగర్వంతో వెక్కిరిసి కాలికేయుని వైపుచూసి "గురువుగారూ! బాధ పడకండి. మొసళ్లు తినగా మిగిలిన ఆస్తిపంజరాన్ని భద్రంగా అతని దేశానికి చేర్చే బాధ్యత మీకే అప్పగిస్తాను." అంది గట్టిగా.

"కామినీ! నీకు అంత్యకాలం సమీపించే యంత దుర్మార్గానికి పూనుకున్నావు. సుకుమార్ మరణించాడన్న వార్త వింటే జయశ్రీకి తోడబుట్టిన వానిలా పెరిగుతూ, చిన్ననాడు నీ తండ్రి మరణానికి కారకుడై నీ పెంపుడు సింహం- 'రాజా'ను హతమార్చిన జయనంద నిన్ను చిత్రవధ చేయకమానాడు" అంటూ కాలికేయుడు సరస్సువైపు చూసి కవ్వన కేకపెట్టి, బాధగా మూలుతూ నేలమీదకు వాలిపోయాడు...

కాలికేయుడు భయంగా అరవడానికి కారణమేమిటో తెలుసుకోవాలని రూపకామిని కూడా సరస్సులోకి చూసింది. మొసళ్ళ మధ్య చిక్కుకున్న సుకుమార్ తీవ్రంగా పోరాడుతూ, అప్పుడప్పుడు వాటి నోళ్ళలో యిరుక్కుంటూ అతి ప్రయాసతో మళ్ళీ బయట పడుతూండడం గమనించిన రూపకామిని తల పంకిస్తూ "ఇంతటితో యితని పని సరి. యీ

సంగతి తెలుసుకుని జయానంద యంత దూరం శ్రమపడి రాకుండానే అతని విషయం కూడా తెలుసుకుంటాను. నా 'రాజా'ను చంపిన దానికి ప్రతిఫలం పూర్తిగా రాబడజాలను." అనుకుంటూ ముంగిట నడకసాగింది.

35

చైతన్యరహితంగా పడివున్న జయానంద నొకసారి తలకించి విషనాగిని తన మాపును ఫణిరాజు మీదకు మరల్చింది. విషనాగిని మంత్రి ప్రభావానికి కరుదై, ఫణిరాజు యంతా కర్మయోగంలో అలాగే వున్నాడు. ఆమె కాసేపు అతన్ని తీటులంగా నూసి నెమ్మదిగా ఏదో స్మరించింది. దానితో ఫణిరాజు మధురూపాన్ని పొంది నాగిని ముఖంలోకి తీవ్రంగా చూడడం ప్రారంభించాడు.

అతని కేనాల్లోని ఎర్రదనాన్ని మృత్యుంలోని, కృత్రిమాన్ని కనిపెట్టి విషనాగిని నొకటించిట్టిస్తూ, "నేనాధిపతి - న్యాయాధిపతి పడికట్టి, నియమాలంఘనం చేశావు. అలాగే నా ముక్తి శక్తితో నిన్నింతవరకు బంధించి వుంచాను. ఇప్పుటి నుంచైనా కత్తులరసతో మెలగడం మంచి" అంది ఆవేశాన్ని చూపకుంటూ.

ఫణిరాజు ఆమె మాటలను విన్న నీలిగో లేడు. అతను రెండడుగులు ముంగిట వేసి "నాగిని, నీకు సహాయంగా నిలచిన వరకు నేల కూలదు. మళ్ళీ ఒంటరి దానవయ్యావు. ఎంగ కనవనరంగా బాధపడజావు ఇప్పుటికైనా మనకు మార్చుకుని నాకు అర్థాంగివై సుఖించు," అన్నాడు తెలియని మెకంతో.

నాగిని ఏమీ సమాధానం చెప్పలేదు.

"మాట్లాడవేం?" అన్నాడు ఫణిరాజు.

ఆమె మానంగానే వుండి పోయింది.

“నాకు సమాధానం కావాలి.” అజ్ఞాపిస్తున్నట్టు అన్నాడు ఫణిరాజు.

“నేను చెప్పే జవాబు నీకు తెలుసు. నాగిని యీ మాయ నిశ్చలంగా సమాధానం చెప్పింది.

“నీ వృద్ధేశం కొంచెం కూడా మారలేదనుకుంటాను.”

“ఆ సంగతి నేను చెప్పనుండానే తెలుసుకున్నానుకు సంతోషిస్తున్నాను.” వ్యంగ్యంగా అంది నాగిని.

“హూం,” అని హూంకరించాడు ఫణిరాజు.

నాగినిలో ఏమీ మార్పు రాలేదు. యెప్పటిలాగే నీరంగా నిలబడి వుంది.

“నాగినీ!” గర్జించాడు ఫణిరాజు.

“ఏం,” కనుబొమ లెగలేస్తూ అతని ముఖంలోకి చూసింది నాగిని.

“నీకు అండగా నిలవడం అని యీ నర్సుని దీనావస్థ చూసినా వివేకంతో ప్రవర్తించడం అవసరం.” ఫణిరాజు హెచ్చరిస్తున్నట్టు అన్నాడు.

“నా అవసరావసరాలతో నీకేమీ నిమిత్తం లేదు, జయానంద చావు బ్రతుకులతో నీకేమీ సంబంధం లేదు. నీ హితోపదేశాలు వినడానికి నాకు తీరికకూడా లేదు. వెంటనే యిక్కడ నుండి వెళ్లిపో!” అంది విషనాగిని.

అమె అలా అంటూనే జయానందను సమీపించి, దగ్గరగా కూర్చుని, చేతితో శిరస్సును స్పృశించసాగింది.

అది చూసిన ఫణిరాజు ఆగ్రహవేళలతో మరో రెండడుగులు ముందుకు వేసి “నాగినీ” అన్నాడు రోషంగా.

నాగిని చూడగా అతని వైపు చూసింది.

“చాలా మూర్ఖంగా ప్రవర్తిస్తున్నావు.” ఉద్రేకాన్ని అణచుకుంటూ అన్నాడు ఫణిరాజు.

“నేనా!” వెంటనే ప్రశ్నించింది నాగిని.

“నువ్వు కాకుంటే, నేనా?”

“నేనాధిపతీ! ఎవరికి మూర్ఖత్వమో ఆత్మవిమర్శ చేసుకుంటే తెలియకూడదు.”

“నాకు కావలసింది ఆత్మవిమర్శ కాదు; నీ అంగీకారం. మనసు మారుకుందని యిన్నాళ్లు ఎగురు చూశాను. కాలమంతా వృధాచేశాను. ఇక సహించడం దుర్భరం. నీ వృద్ధయాన్ని నొప్పించకూడదనే తలంపుతో నన్ను నేను బలిచేసుకోలేను. ఇహ నీ సమాధానం కోసం తూడా ఎదురుచూడదలుచుకోలేను. నీ యిష్టాయిష్టాలతో నాకేమీ నిమిత్తం లేదు. నిన్ను నేను విధిగా పెండ్లాడి తీరుతాను. నీ తండ్రి నాగరాజు తూడా మన వివాహానికి యిష్టపడ్డారు. కోరిక మేల నెందు కనుభవిస్తావు. యిప్పటికైనా నీ వృద్ధి కాన్ని మార్చుకో.” అన్నాడు ఫణిరాజు.

విషనాగిని ఆతని మాటలు శ్రద్ధగాను, శాంతంగాను వింది. ఆమె తల దించి జియోనంద ముఖంలోకి చూస్తూ, ఫణిరాజు నుండి “నేనాధిపతీ! ఒత్తిడి చేసి రకపరచుకోవాలనుకుంటున్నావు. అది నీకు చేత కాని పని.” అంది నిర్మలంగా.

“నాగినీ!” గర్జించాడు ఫణిరాజు. తెరిగి అంతలోనే శాంతాన్ని వహించి “నాగినీ! మళ్ళీ బాటమీద నడివడం, భయంకర ప్రళయంలో విహరించడం, తెలినుండి మృత్యువును కాగలించుకోవడం మంచిది కాదు.” అన్నాడు.

నాగిని నాగుబాములా తల వైకెత్తింది. “నైనాధిపతీ! నీ హెచ్చరికలోనున్న అంతరార్థాన్ని అర్థం చేసుకున్నాను. మీరవంశంలో పుట్టిన వాళ్ళకు విశ్రాంతి ఎలా లభిస్తుంది? ముఖం, సౌఖ్యం ఎక్కడ ప్రాప్తిస్తాయి? పౌరుషంగా బ్రతుకుతూ, వివేకంతో మెలగుతూ, అవసరమైతే మృత్యు

దేవతను ఆనందంగా ఆలింగనం చేసుకోగల శక్తి వీరవంశీ యులకు పుట్టుకతోనే ప్రాప్తిస్తుందని తెలుసుకో. బెడరించి నా వుద్దేశాన్ని మార్చలేవు. భయపెట్టినన్న నీ దాన్నిగా చేసుకోలేవు. ఒక శత్రు అలా సువ్యూభావిస్తే అది నితెలివి తక్కువే అని చెప్పాలి... సేనాధిపతి! ఒక్క మాటలో చెప్పాలంటే ప్రపంచంలో వున్న శక్తులన్నీ ఏకమైనా నన్ను నీ ఎదుట తల ఒంచేలా చేయలేవు. నిన్ను నేను ఎంతో అసహ్యించుకుంటున్నాను. ఎల్లప్పుడూ అసహ్యించుకుంటాను. పౌరుష వంశుణ్ణి చెప్పుకుంటూ, పోరాటంలో సంఘించిన ఓటమిని అంగీకరించడానికి సిగ్గుపడ్డావు. జయానంద చేతుల్లో ప్రాణం పోకుందని భయపడి మోసంచేసి తప్పించుకున్నావు. తిరిగి అతన్ని అన్యాయంగా కాటుకేశావు. జాతియొక్క పవిత్రతకే భంగం కలిగించావు. దొంగతనంగా చెబ్బ తీయడానికి ననుకట్టి నీలోవున్న విరిగిననాన్ని బహిర్గతం చేసుకున్నావు. సువ్యూభావీ నీచానికి తలపడతావనుకోలేను. ఇంతటి దుర్బలుడవని తలచలేను. రక్తంలో లేని పౌరుషం, హృదయంలో కనుపించని దృఢత్వం-మాటల్లో మాపిస్తే లాభంలేదు. బెడరించి నా మనస్సును కడలించాలనుకోకు. అది నీకు సాధ్యమే అని విషయం. చేతల్లో కనబడిన అసమర్థతను మాటలతో కప్పి పుచ్చాలనుకుంటున్నావు, పాపం! గర్జించినందువల్ల, గాండ్రించినందువల్ల ప్రయోజనంలేదు. దానివల్ల నీ తెలివి తక్కువ మాత్రం బయటపడుతుంది." అంది విషనాగిని దృఢస్వరంతో.

ఆమె మాటలు విన్న పుణిగరాజు "నాగినీ!" అన్నాడు గట్టిగా. అతని నోటినుంచి వచ్చిన శబ్దానికి ఆ ప్రదేశమంతా మారుమ్రోగింది. చుట్టూ వున్న గోడలు కంపించాయి.

కొని, విషనాగిని ముఖంలో ఎలాంటి మార్పు రాలేదు.

అమె కాంతాన్ని కపించి, బోధకురాలిలా నెమ్మదిగా యిలా అంది: “సైన్యాధిపతీ! గొప్పగొప్ప మునిపుంగవులు కూడా పూహించని విధానాన్ని అవలంబించావు. మోక్ష మార్గాన్ని యింత సులువుగా గ్రహిస్తావనుకోలేను. నిష్కల్మష హృదయంతో పిలిస్తే నేవుడు నలుకుతాడని విన్నాను. మళ్ళీ పిలు, అయితే ‘నాగిని’ అందానికి బదులుగా ‘నాగదేవా’ అని సంబోధించు, యింతకంటే మున్వ చేసిన పాపాలన్నీ తొలగిపోతాయి. స్వర్గలోకానికి మార్గం కనబడుతుంది. జీవితానికి ముక్తి లభిస్తుంది. అంతటితో నీ చేతలతోను, మాటలతోను వినుగెత్తిపోయిన నా హృదయానికి శాంతికలుగుతుంది.”

“నాగినీ!” ఫణిరాజు కాలితో నేలను అదిమి తన్నాడు.

“ఎన్ని చేసినా నీకు నేను భయపడను, నీ ఆరుపులు నన్ను అదుపులో పెట్టలేవు. సేనాధిపతీ! భయపెట్టే ఉద్దేశాన్ని మార్చుకో. ఇక్కడనుండి వెంటనే వెళ్ళిపో. తిరిగి ఎన్నడూ యిక్కడకు రావడానికి ప్రయత్నించకు.”

“నాగినీ! పూర్వ నే తిరిగిరావడానికి రాలేదు. నిన్ను మన సారా ప్రేమించాను. పెళ్ళికి ఒప్పించి పెడతాను” అని ఫణిరాజు క్రూరంగా మాన్తూ కొంచెం ముందుకు వచ్చాడు.

నాగిని రోషపూరిత వచనంతో లేచి నిలబడింది. తీవ్రంగా అతని కళ్ళలోకి చూసింది. “సేనాధిపతీ! సమాధానాలు చెపుతూంటే మాటలు పెంచుకున్నావు. నాకున్న మంత్ర శక్తులతో నిన్నిప్పటికే అంగం చేసేదాన్ని. కాని, నాన్ని గారికి నీయందుండే అభిమానాన్ని గుర్తించి అలా చేయలేక పోతున్నాను. నీ తండ్రి చనిపోయాక కన్నతండ్రిలా పెంచిన నాన్నగార్ని ఖైదులో పెట్టడానికి కూడా నువ్వు వెనకాడలేదు. ఉగ్గు- పొజుపోసి ఉపచారాలు చేసిన దాదినే నీ కత్తికి బలిచేశావు. ‘రాజకుమారిని వాంఛించడం తప్పు నాయనా’ అనడమేగా అమె చేసిన శేరం! నన్నిచ్చి

వివాహం చేయకపోతే నాన్నగార్ని కూడా చంపుతానన్నావు. నువ్వు యింత నీచానికి తలపడ్డా, అన్యాయానికి పూనుకున్నా సహించి పూరుకుంటూంటే చేతకానితనంగా జమకట్టావు. జాగ్రత్త. మరోమారు నీ కింతంలో అధికారదర్శాన్ని అనుపరిస్తే గొంతుకను పాళబద్ధం చేస్తాను. నాలుకను బయటకు లాగి ముక్క ముక్కలుగా చీలుస్తాను. నీ ఎదుట రాజకుమారి నిలబడివుంది; నాగినికాదు. నాగిని అన్న అక్షరాలు యిహా నోటి నుంచి బయటకు రాకూడదు. సేనాధిపతి రాజకుమారికి యివ్వ వలసిన గౌరవాన్ని గుర్తుంచుకో. అడుగు ముందుకువేసినా, హద్దుమీరి మాట్లాడినా అంశటితో నీ జీవితం ఆఖరయి పోతుంది" అంది.

నరేరాజు ఎక్కడివాడక్కడే నిలబడిపోయాడు. “నా... రా...” అని పూరుకున్నాడు. తరువాత అక్షరాలు అతని నోటినుంచి బయటకు రాలేదు.

నాగిని అతని కళ్ళలోకి నూటిగా చూస్తూ నిర్లక్ష్యంగా నవ్వింది. తర్వాత “సేనాధిపతీ! ‘నాగిని’ అనడానికి భయపడు తున్నావు; రాజకుమారి అనడానికి సిగ్గుపడుతున్నావు. నీ మనో దోర్బల్యానికి చాలికలుగుతుంది!” అంది సానుభూతిగా.

“సిగ్గా, సిగ్గుపడ్డంటేనికి—”

“నీ అవివేకానికి సేనాధిపతీ! పిచ్చిపట్టిన వాళ్ళలా తన వెంట పడ్డవాళ్ళను చూసి అడవి ఆనంద్యించుకుంటుందని నీకు తెలియదు! వాంఛను తీర్చుకోవడానికి గాను తమ బొన్న త్యాన్ని పొగుడుకుంటూ, ఉత్తములుగా నిరూపించుకోవడానికి తాపత్రయపడే పురుషుల మనస్తత్వాలను స్త్రీ తేలిగ్గా అర్థం చేసుకుంటుందని, అట్టివాళ్ళ నామే ఏరగించుకుంటుందని నువ్వెరుగవు! - నీడను పట్టుకోవాలనుకుంటే దొరుకు తుందా? దొరకదు. అందుకు ప్రయత్నిస్తే, అది మూర్ఖత్వమే బొతుంది. నీడ ఎప్పుడూ శరీరం వెంటే వుంటుంది. దానికి

శ్రీ-పురుష భేదమేమిలేదు. నువ్వు ముంగుకు వెడుతూంటే అది నీతోపాటుగా నీ వెనుకనే వస్తుంది. దాన్ని నువ్వు పట్టుకోదానికి సుంకల్పించి వెనుదిరిగి పరుగెడితే, అది నీ చేతికి దొరక్కుండా, దూరంగా పోతుండా, అంటి అంట నట్టు నీ ఎగుతే కనబడుతుంది. నువ్వెంత దూరం పరుగెత్తినా దాన్ని పొందలేవు. అది నీ దృష్టినుంచి తొలగదు. నీ చేతికి దొరకదు. జీవితం వున్నంతవరకు పరుగెత్తినా అది నీకు చిక్కదు—అయితే, దాన్ని పట్టుకోదానికి ప్రయత్నించుకుండా. కానికోసం ప్రాకులాడకుండా, దానియందు నిర్లక్ష్య భావం కలపించి ముందుకు పోతూన్న వాని వెంట అది వుంటూనే వుంటుంది. అతన్ని అనుసరిస్తూనే నీడ కూడా పోతుంది. అది ఎల్లప్పుడు అతని వెనుకనే వుంటుంది. అతను కిగిలితే అది కిగిలుతుంది, అతను కూర్చుంటే అది కూర్చుంటుంది. అతను లేస్తే, లేస్తుంది. అత నేమి చేస్తే నీడ కూడా అలాచేస్తుంది. జీవితపు అధుని ఘడియలవరకు అతన్ని అది విడిచిపెట్టదు. కష్టాల్లో—సుఖాల్లో గర్భరేవనలో—మహానానంద సమకూర్చాల్లో—ఎట్టి భేదం లేకుండా అతన్ని అంటి పట్టుకునే వుంటుంది. ఒక్కమాటలో చెప్పాలంటే అతని శరీరం నా సమర్థ్యంతవరకు నీడ అతన్ని అనుసరించే వుంటుంది—ఒక్కక్షణం కూడా అతన్ని విడిచిపెట్టి వుండదు” అంది.

తర్వాత ఆమె జనూనంద నొకసారి ఆపాదను స్తకం నిదానించి మాసి, మళ్ళీ తల పైకెత్తింది.

ఫణిరాజు జూనియర్ హించి ఎప్పటిలాగే నిలబడి వున్నాడు.

నాగిని బలంగా వూపిరిపీల్చుకుని “నీనాధిపతి! నీ నన్ను మాటల్లో వున్న ఆర్థం నీకు తెలిసిందా!... తెలియకపోతే చెపుతాను విను. ఆడది నీడతో సమానం. నిర్లక్ష్యభావంతో, తిరస్కార దృష్టితో, గమ్మంపైపు తల ఒంచుకు పోయేవాళ్లే

శ్రీ ప్రేమిస్తుంది. తన జీవితాన్ని అతనికి అర్పిస్తుంది. అత్యంత అత్యంత కలిసి తన వ్యక్తిత్వాన్నే మరచిపోతుంది. అతని ముఖాన్ని తన ముఖంగా భావించి, అతని కష్టాన్నే తన కష్టంగా తలపోసి చేతిలో చేయి కలుపుతుంది. నేనాధిపతీ! శ్రీ ఎందుకలా చేస్తుందో నీకు తెలుసా? అతనిలో కనబడుతూన్న నిస్వార్థ భావంవల్లే, పురుషార్థ కారణంవల్లే ఆమె అతనికి బానిస పోతుంది—

“ఇదంతా—కామంతో కళ్లుమానుకుపోయి, వ్యామోహానికి వశిభూతులై, తుణిక ముఖం లోసుల నీలి నిగుడాలను విడిచి, శ్రీ జాతికే కరంకొన్నాపాదించే కామికుల గురించి చెప్పడంలేదు...యదార్థంగా ఆది కామం లిప్ప, ప్రేమ అని పించుకోరు. తుణికొనందాన్నిచ్చే కామముకరు, తుణిక ముఖాన్నిచ్చే వ్యామోహానికి ప్రేమ అనే పదాన్ని నోడించి వ్యవహరించే వాళ్లను గురించి నే నీ మాటలు చెప్పడంలేదు. చెప్పలేను కూడా—ప్రేమ అనే వస్తువును పసిడిగ్ని పవిత్ర కామకగా స్వీకరించి గౌరవప్రదంగా ఆరాధించే నిర్మల మూర్తులున్నారు—అట్టివారి ముద్దేంచి నే నీ మాటలు చెపుతున్నాను. వారికి—ఒకరిలో మరొకరికి లోకముగా కనిపిస్తుంది. మహాదానందిం లభిస్తుంది. సంతోషంతో శరీరాలు ఉప్పొంగిపోతాయి. హృదయాలు కలిసిపోతాయి. ప్రకృతి రమణీయకరి వారి కళ్లముందు నిలుస్తుంది. పవిత్ర నది జలాల మీదనుంచి కచ్చే చిల్లని పిల్లవాయువుల్లా ఒకరి కళ్లల్లోంచి ఉద్భవించిన కాంతిలేఖలు మరొకరి శరీరాలను తాకి మంచుగుళి హాయి నిస్తాయి. ఒకరియందు మరొకరికి అమితమైన విశ్వాస మేర్పడుతుంది. ఆ పుణ్యముల్లో ఒకరికోసం ఒకరు త్యాగం చేయలేనిదింటూ వుండరు. ఏ ఒక్కరు లేకపోయినా యిద్దరూ లేనట్టే బాధపడతారు. ఎన్ని జన్మలెత్తినా వారి బాంధవ్యం చెడకుండా వుండాలని ప్రార్థిస్తారు. నేనాధిపతీ! ఆ పవిత్ర

మూర్తుల నిర్మలప్రేమకు ఎన్నో అవాంతరా లేర్పడతాయి. అడ్డులు తగులుతాయి. తుఫానులు లేగుతాయి. కాని, వాళ్లు కొంచెం కూడా చలించరు. ఒకరి కొకరు అండగా నిలచి దుష్టశక్తుల నెరిరించడానికి వెనుదీయరు. ఒకరిలో ఒకరు లీనమై అన్ని బాధలను అధిగమిస్తారు. విజయం మీద విజయాన్ని సాధించుకుంటూ ముందుకుపోతారు. వాళ్లెటు చూసినా పూలబాటలే కనబడతాయి. చేయి చేయి కలిపి తీయని గీతాలాపన చేసుకుంటూ ఉల్లాసంతో, ఉత్సాహంగా అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ తుది గమ్యం వరకు సాగి పోతారు. పవిత్ర ప్రేమను అర్థంచేసుకున్న స్త్రీ పురుషుల జీవితకాలం సంతోషానందాలతో గడచిపోతుంది. అన్యల కది సాధ్యంకాదు” అని కాసేపాగింది.

ఆమె మాటలు వింటున్న ఫణిరాజు చలన రహితునిలా ఆలాసే నిలబడి వున్నాడు. చేతివేళ్లు అతనికి తెలియకుండానే దగ్గరకు ముడుచుకొని విడిపోతున్నాయి.

ఫణిరాజు ముఖంలోని హావభావాలను గమనిస్తున్న నాగిని తిరిగిఅతని ముఖంలోకి చూసి “నేనాధిపతీ! ప్రేమ దొర్జన్యానికి లొంగే వస్తువు కాదు. అధికార ఆడంబరాల పభావం దాని మీద ఏమీ పనిచేయదు—నేనాధిపతీ! బలబరాక్రమాలతో రాజ్యాలను వశపరచుకోవచ్చు. దేశం తర్వాత దేశాన్ని వరుసగా జయించవచ్చు. ప్రపంచాధిపత్యం వహించవచ్చు. కాని, ఆ బలపరాక్రమాలు హృదయాల మీద అధికారం చేయడానికి మాత్రం ఉపయోగపడవు. ఒకవేళ దొర్జన్యానికి పూనుకుని లొంగదీయడానికి ప్రయత్నించినా—అందులో నీకు ముఖం కనిపించదు, కాంతి లభించదు... పవిత్ర ప్రేమ ప్రతిబింబంలాంటిది. అద్దంమొగు నిలబడితే అది నీ రూపంలో కనబడుతుంది. నీ మనస్సులోని నైర్మల్యాన్ని బట్టి అది నీమొందు సాక్షాత్కరిస్తుంది. కలుషిత మనస్కులైన వాళ్ళ

కళ్ళ కది కనుపించనే కనుపించరు!...పురుషునికి స్త్రీ కావలసినట్టే, స్త్రీకి కూడా పురుషుని అవసరిం ఎంతైనా వుంది. స్త్రీ పురుషుల కలయిక లేకుంటే సృష్టే లేను!

“అయితే, సేనాధిపతీ! కామవాంఛతో వెంటాడుతూన్న పురుషుడు స్త్రీ దృష్టిలో చాలా హీనంగా కనబడతాడు - స్త్రీకి అతనియందు ఎలాంటి సానుభూతి వుండను. మీరు మిక్కిలి అతన్ని అసహ్యించుకుంటుంది. కామవాంఛతో బరు పెక్కిన అతని కళ్ళను కాలిన శకలాలతో మెకలించాలను కుంటుంది. అయితే నిర్మల ప్రేమికుని కోసం ఆమె ఏమి చేయడానికైనా వెనుదీయదు.

“సేనాధిపతీ! కామానికి, ప్రేమకు, అంత తేడావుంది. కామం శరీరాన్ని వాంఛిస్తుంది; ప్రేమ హృదయాన్ని కోరు తుంది. హృదయాన్ని కోరే ప్రేమ ఎల్లప్పుడూ ఆత్మనే అంటి పెట్టుకుని వుంటుంది. దానికి శారీరక తృప్తి ప్రాధాన్యం కాదు. హృదయంలో హృదయం చొచ్చుకుపోయాక, ఆత్మను ఆత్మ ఆలింగనం చేసుకున్నాక పవిత్ర భావాలతో శరీరాలు కలవడంలోనే వుంది గొప్పతనం. అందులోనే వుంది నిజమైన ప్రేమ స్వరూపం. శాంతి, సౌఖ్యం, ఆనందం, సంతోషం అన్నీ అందులో యిమిడివున్నాయి...ఇహ కామవ్యామోహాలు భయంకర తుఫానులాంటివి. వాటిలో చిక్కుకున్న వాళ్ళేవరు బయటపడలేరు. బలం, పౌరుషం ముందే తొలగిపోతాయి. ఆత్మ విశ్వాసం అడుగంటిపోతుంది. వ్యక్తిత్వం నాశనమై పోతుంది. సంఘంలో గౌరవం అంతరించిపోతుంది. సమాజం ముందు తలెత్తుకు తిరగడం గుర్భరమైపోతుంది. అగచాట్లకు, అవమానాలకు గురికావలసి వుంటుంది...సేనాధిపతీ! ఒక్క ఘోరి ఆత్మవిమర్శ చేసుకో. నీ ప్రవర్తనను దృష్టిలోకి తెచ్చుకో. అప్పుడు, నువ్వు నన్ను ప్రేమిస్తున్నావో, కామి

స్తున్నావో నీకే తెలుస్తుంది" అని అతని వంకే చూడసాగింది విషనాగిని.

ఫణిరాజు అలానే నిలబడి వున్నాడు. నాగిని మాటాడు తూస్సంత సేపూ అతని ముఖంలో రక-రకాల భావాలు కలుగుతూ వుండేవి. ఆమె మాట్లాడడం మానేసినా కూడా అతని ముఖంలో భావ పరంపరలకు అంకురేక వోయింది. అతని దృష్టి నాగిని మీదేవుంది. పెదాలు కదలడం లేదు. ఒక్కమాట మాట్లాడడం లేదు. వ్యగ్రతతో ఆమెనే చూస్తూ వుండిపోయాడు.

ఆ ప్రాంతాన్ని నిశ్శబ్దం ఆవరించింది. గంభీరత అలుము కుంది. నిశ్శబ్దం గంభీరతలతో నిండివున్న ఆ స్థలంలో ఎప్పుడేమి జరుగుతుందో వూహించడానికి అలవికొపిండా వుంది.

జనూనెవంటకు సమీపంలో నిలబడివున్న విషనాగిని కళ్ళు ఫణిరాజు మీదే వున్నాయి. ఆమె కళ్ళల్లో భయంగాని, తొంద్రునాటుగాని నామ మాత్రానికైనా కనబడడం లేదు. ప్రకాంత గంభీరతవనంతో ఫణిరాజునే తిలకిస్తూందామె.

ఫణిరాజు ఆమె కగుటనే నిలబడివున్నాడు. అతను కూడా నాగినివైతే చూస్తున్నాడు. కాని, మనసులో ఉత్పన్నమై తొలగిపోతున్న భావాలతోపాటు అతని కళ్ళల్లోను ఆనేక మార్పులు వస్తున్నాయి.

మానముద్ర వహించి ఒకరి నొకరు చూసుకుంటున్న ఆ యిద్దరి హృదయాల్లో ఎట్లాంటి శుభాను రెగుతూందో, ఎంతటి భయంకరపు టాలోచనలు దొర్లుతున్నాయో ఊహించడానికి అలవికొపిండా వుంది. అప్పటి ప్రకాంత వాతావరణం ఎంతో భీతిని గొల్పుతుంది. ప్రతి తుణుంబులోనూ ప్రళయం ముంచుకొస్తూన్నట్టే అనిపిస్తుంది.

ఫణిరాజు ముఖంలో కనబడిన వ్యాకులపాటు చూస్తూండ గానే పెరిగిపోయింది. అతని శరీరంలో కదలిక ఏర్పడింది.

క్రమక్రమంగా అతనా గదిసంతా కలయలిరగడం మొదలు పెట్టాడు. అతని ముఖంలోకి వచ్చి - హోతూన్న భావాలకు అంతులేకుండా వుంది. ఎంత ప్రయత్నించినా అతనొక నిర్ణయానికి రాలేకపోతున్నాడు.

ఉభయాల మానంతోను ఆ గదిలోని వాతావరణం క్షీణింపుచున్నట్లానికి ధియంకరంగా మారిపోతుంది.

కొంతసేపలా గడిచింది.

నాగిని యింకొ ఆలానే నిలబడివుంది. లోపల రగులు తూన్న అగ్నిజ్వాలను పైకే రానీయకుండా ప్రయత్నిస్తూ ఉంది.

మరికొన్ని క్షణాలు గడిచాయి.

నాగిని యింకొ కలయలిరుగుతూన్న ఫణిరాజును తిలకించి సాగింది. అతని ముఖంలో కనబడుతున్న మార్పులను చూసి మనస్సులో కలుగుతూన్న భావాలను తెలుసుకోడానికి ప్రయత్నించి సాగింది. అయితే, ఆమెలోని శాంతి, గంభీరతలు మరుగుపడలేక, అవి గెండు ముఘాలుగా ఆమె విద్యనానికి శోభనిస్తూనే వున్నాయి.

ఫణిరాజు అకస్మాత్తుగా ఆగిపోయాడు. అతని ముఖంలోని వ్యగ్రత తొలగి పోయింది. క్రమక్రమంగా అతనొక నిశ్చయానికి వచ్చాడు. ముఖంలో గాంభీర్యం అలముకుంది. అతను నెమ్మదిగా అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ వెళ్ళి-విరిగిపోయి క్రిందపడివున్న తన ఖడ్గాన్ని తీశాడు. దాన్ని చేత్తో గట్టిగా పట్టుకుని ఒకసారి బాగా పరిశీలించి ఒరిలో పెట్టాడు. తర్వాతి వెళ్ళి తిరిగి విషనాగిని దగ్గరకు నడవసాగాడు.

విషనాగిని అదంతా చూస్తూనే వుంది. ఆమెలో ఆశ్చర్యం గాని, ఆందోళనగాని ఏమీ కనబడవలసిందే లేదు. తనను సమీ

వీక్షున్న ఫణిరాజు ముఖంలోకి నిశ్చలంగాను, నిర్భయంగాను చూస్తూ వుండిపోయింది.

ఫణిరాజు ఆమెను సమీపించాడు. దగ్గరకు రాగానే అత నామె ముఖంలోకి గంభీరంగా చూశాడు. అలా చూస్తూనే కత్తిపీడియూచ చెయ్యివేశాడు. మరుక్షణంలో అది ఒరనుండి బయటపడింది. విరిగిన ఖడ్గం ఫణిరాజు చేతిలో తళతళలాడ పోగింది.

అయితే, నాగిని - ఫణిరాజు ప్రవర్తన చూసి చలించలేదు. అతని చేతిలోని ఖడ్గాన్ని చూసి భయపడలేదు. ఆమె ఎప్పటిలా స్థిరంగా నిలబడివుండి ఫణిరాజు ముఖంలోకి తీవ్ర దృక్పథాలను బరపసాగింది. క్రోధంతో ఎరు పెక్కిన ఆమె కళ్లు వేడి గాడ్పులను వెలువరిస్తున్నాయి. చౌదరుంలో తీవ్రమైన సంచలనం కలగడం కల్గి నూత్నంగా వెనక్కి ముందుకి వూగసాగింది.

అప్పుడు ఆమె రూపం పాడైతూ దుర్గను గుర్తుకు తెస్తుంది. అయితే ఆమె చేతిలో ఆయుధం మాత్రంలేదు. కానీ, ఆమె కళ్ళల్లోంచి వచ్చేజ్వాలే ఎంతటి వాళ్ళనైనా భస్మం చేయడానికి సరిపోయేలా అగుపడుతూంది.

ఒక వైపున కత్తి చేతపట్టిన ఫణిరాజు! మరొకవైపున కళ్ళ నుండి అగ్నిని క్రొక్కుతూన్న విషనాణిని!!...

నిశ్చబ్దవాతావరణం! భయంకర సన్నివేశం!!

ఫణిరాజు తుణకాలం నాగిని ముఖంలోకి నిశ్చలంగా చూశాడు. అదే సమయంలో ఆమె అతన్ని ఆపాదనుస్తకం పరిశీలనగా చూసింది.

అంతలోనే ఫణిరాజు మోకాళ్ళమీద క్రిందకు ఒంగాడు. అది గమనించిన నాగిని ఒక్క అడుగు వెనక్కి వేసింది. ఫణి రాజు తన చేతిలోని ఖడ్గాన్ని ఆమె పాదాలముందు పెట్టాడు. నాగిని కనురెప్పలను బలంగా మూసి, తెరచింది. దారుణ

తాపంతో మండిపోతున్న ఆమె కళ్ళనుండి రెండు నీటిబిందువులు రాలి ఫణిరాజు తల మీద పడ్డాయి. ఆశను తలపైకెత్తి ఆమె ముఖంలోకి చూశాడు. నాగిని వాత్సల్యపూరిత దృష్టిని అతని మీద బలిపించి.

“దేవీ” అన్నాడు ఫణిరాజు.

నాగిని సమాధానం చెప్పలేదు.

“దేవీ! యమించు. అంధకారంలో దారి తప్పి ఆగాధంలో కూలిపోతున్న నన్ను హెచ్చరించి మేల్కొలిపావు, వెలుగు దును చూపావు, నావ్యక్తిత్వాన్ని నిలిపావు, గౌరవాన్ని కాపాడావు. నాకు అంటబోతున్న పాపాన్ని దూరంగా తరిమావు. నీకు నేను కర్మదా కృతజ్ఞుణ్ణి...దేవీ! అపరాధం చేశాను. నీ హృదయాన్ని చాలా బాధపెట్టాను. మహారాజాను కష్టాల పాలు చేశాను...ఇదిగో ఖడ్గం—దీనితో నా అపచారానికి దండన విధించు. అనిందింగా అనుభవిస్తాను.” అన్నాడు ఫణిరాజు.

ఫణిరాజులో కలిగిన పరివర్తన, అతని మాటల్లో కనబడు తూన్న పశ్చాత్తాపం - విషనాగిని హృదయంలో జ్వలింపిన అగ్నిని చాలా వరకు చల్లార్చాయి.

ఆమె కాసేపు ఫణిరాజు కళ్ళలోకి చూస్తూవుండి పోయింది. తర్వాత “నేనాధిపతి! తప్పులు అందరూ చేస్తారు. తెలియక చేసిన తప్పును గుర్తించి, మళ్ళీ అలాంటి తప్పులు చేయకుండా వుండడంలోనే వుంది గొప్పతనం. జరిగిన పొరపాటుకు పశ్చాత్తాపం చెందడమే పెద్ద శిక్ష. దానికంటే మించిన దండన లేదు. పైకి లేవండి.” అంది విషనాగిని - మృదువుగా.

ఫణిరాజు లేవలేదు. దీనిగా ఆమె ముఖంలోకి చూస్తూ “రాజకుమారి! నేను యమకు అర్హుణ్ణి కానా? నన్ను యమించలేవా? నా జీవితకాలంలో మళ్ళీ యిలాంటి నీచానికి ఒడిబడినని నాగదేవుని సాక్షిగా ప్రమాణం చేస్తున్నాను.

చేసిన అపరాధానికి నన్ను మన్నించి, త్నమించమని వేడుకుంటున్నాను." అన్నాడు ఫణిరాజు.

ఫణిరాజు నోటినుండి వచ్చిన నీవపూరితవాక్యాలు నాగిని హృదయాన్ని కదలించివేశాయి. మనస్సులో అణిమణివున్న అగ్రహాన్ని పూర్తిగా అంతరింపజేశాయి. ఆమె వదనం ప్రకాశంగా మారిపోయింది. చిరునవ్వును చింకిస్తూన్న పెదాలను కడుపుతూ "నేనాధిపతి! నా నోటినుండి మీరామాటలు వినాలనుకుంటే - త్నమించానున్నాను. లేవండి" అంది విషనాగిని.

ఆమె ఆ మాట అనగానే ఫణిరాజు లేచి నిలబడ్డాడు. రెండుగులు వెనక్కి నేసి వివరంగా ఆమె ముఖంలోకి చూడ పోగాడు.

విషనాగిని - ఫణిరాజు తన పాదాల ముంగు విడిచిపెట్టిన కత్తిని తీసి ఆతని కందిస్తూ "దీన్ని తీసుకోండి." అంది.

ఆమె అన్న మాటలోని భావాన్ని ఫణిరాజు గుర్తించాడు. ఆమె సౌజన్యానికి మరిసిపోయాడు. ఎంత అక్రమానికి తల పడ్డా, ఎన్ని బాధలు కలిగించినా ఆమెకు తయారున్న గౌరవభావం తొలగిపోవంతుకు కృతజ్ఞతతో తల ఒంచాడు. రెండు చేతులతోను ఖడ్గాన్ని అందుకుంటూ "రాజకుమారి! నీ బౌదార్యాన్ని ఎన్నడూ నురచిపోను. నువ్వు చెప్పిన గుణ పాతాన్ని మరపురాని విధంగా హృదయంలో వేట్టుకుంటాను" అన్నాడతను భక్తిపూర్వకంగా.

"మీ నిశ్చయానికి చాలా సంతోషిస్తున్నాను." అంది విషనాగిని - ప్రసన్నవదనంతో.

ఫణిరాజు - జయానంద వైపు చూసి "రాజకుమారి! ఇతని శరీరం యధారూపాన్ని పొందుతుంది. రక్తంలో కలిసిన విషప్రభావం తొలగిపోతుంది. తగిన వుపచర్యలు చేస్తే

తొందరలోనే తెలివి కలుగును. మిరందుకు పూనుకొండి. నేనింతలో మహారాజును తీసుకువస్తాను." అన్నాడు.

"తొందరగా వెళ్లి రండి. నాన్నగారి రాకకోసం ఎదురు చూస్తుంటాను." అంది విషనాగిని-జయనందను సమీపిస్తూ.

విషనాగిని అన్న మాటలను ఆజ్ఞగా స్వీకరించిన ఫణిరాజు వెంటనే అక్కడనుండి వెళ్లిపోయాడు.

36

జయనంద దగ్గరకు చేరిన-విషనాగిని సర్పాకారాన్ని దాల్చి,

తన శిరస్సును మణిని ఆతని శరీరానికి తాకించడం ప్రారంభించింది. మణి ప్రభావంవల్ల - జయనంద శరీరంలో ప్రవేశించిన విషమంతా పూర్తిగా విరిగి పోయింది. అతనిలో కదలిక ఏర్పడింది. నెమ్మదిగా ఆతను కళ్ళు విప్పి చూశాడు. సర్పరూపంలోనున్న నాగిని తనకు సమీపంలో వుండడం గమనించాడు. అనుమానంగా గడిసంతా ఒకసారి కలయచూశాడు. ఆతనికా గదిలో మరెవ్వరూ కనబడలేదు. ఆలోచనలో మునిగిపోయిన జయనందకు ఒక్కొక్క విషయం గుర్తుకొస్తూండగా విషనాగిని యధారూపాన్ని పొంది "జయనందా! నెమ్మదిగా లేచి తల్పం దగ్గరకు రా." అని తన చేతులతో లేచిదీసి తల్పంమీద పరుడబెట్టి "యిప్పుడే వస్తాను" అంటూ బయటకు వెళ్లింది.

ఒంటరిగా వున్న జయనందకు ఒక్కొక్కటిగా అన్ని విషయాలు జ్ఞాపకం వచ్చాయి. ఫణిరాజుతో పోరాడం, మోసంచేసి ఆతను తనను కాటువేయడం, తను స్పృహను కోల్పోతున్న చివరి సమయంలో విషనాగిని కూడా తనను కరవడం - యివన్నీ గుర్తుకు వచ్చి ఆతని హృదయాన్ని కదలించి వేశాయి.

ఆతనికి విషనాగిని తనను కరవడానికి కారణం కనబడలేదు.

ఆమె అలా ఎందుకు చేసిందో అతనికి అర్థం కాలేదు. కాటు మీద కాటు వేసిన నాగిని మళ్ళీ తనకు ఉపచర్యలు చేయడంలోవున్న రహస్యమేమిటో అతనికి బోధపడలేదు. ఏమైనా అదరహస్యమే! ఆమె వల్లే ఆది పరిష్కారం కోవాలనుకున్నాడు జయానంద.

అంతలో నాగిని పాలగ్గానుతో అతని ముందు ప్రత్యక్షమయింది ఆమె అతనికి దగ్గరగా నిలబడి “ఏమిటి దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తున్నావు.” అంది కనుబొమలాడినూ.

జయానంద ఆమె ముఖంలోకి పరిశీలనగా చూస్తూ “నేనా!” అన్నాడు.

“మరి నే నాలోచిస్తున్నానా!” అంటూ విషనాగిని ఫక్కున నవ్వింది.

నిష్కల్మషంగా నవ్వుతూన్న ఆమె నిర్మలమైన ముఖంలో ‘ఎందుకు నన్ను అనుమానిస్తావు? నన్ను విడిచి నేను బ్రతుక గలనా!’ అనే భావం ప్రస్ఫుటంగా కనబడుతూంది.

అయితే సందిగ్ధావస్థలోనున్న జయానంద ఆ విషయాన్ని గమనించి లేకపోయాడు. ఆమె అన్నమాటకు సమాధానంగా “వెనక ముందులు ఆలోచిస్తే ఎందుకు రుస్తావు. విజయుడైన ఫణిరాజుకు ఏదురు తిరగ కూడదనుకున్నావు. అతని అభిమానాన్ని సంపాదించడం మంచిదనుకున్నావు. అందుకే అతను కరవగానే నువ్వు కాటువేశావు.” అన్నాడు నిష్ఠారంగా.

విషనాగిని కళ్ళల్లో నీళ్లు తిరిగాయి. ఆమె హృదయం దుఃఖంతో బరువెక్కింది. కాసేపటివరకు ఆమె నోట మాట రాలేదు. చివరకు “జయానందా! నన్ను పొరపాటుగా అర్థం చేసుకున్నావు! నేను కాటువేయడంవల్ల నీకు బాధ కలిగింది. నిజమే, కాని, నేను నీకు అపకారం తలపెట్టలేదు. నిన్ను ప్రాణాపాయాన్నుంచి కాపాడానికి అలా చేశాను. నిన్ను రక్షించుకోడానికి కాటువేశాను. కాటువేసి - ఫణిరాజు

నీ రక్తంలో ప్రవహింపజేసిన విషాన్ని బయటకు లాగాను. నేను చేసిన పని నేరమైతే నీ యివ్వుం వచ్చిన దండన విధించు. అనుభవిస్తాను." అంది విషానికిని - బాధగా.

జయానందకు ఆమె పల్కులు యదార్థంగానే తోచాయి. అయినా తన భావాన్ని బహిర్గతం కానీయకుండా, పరిశీలన న్నట్లు ఆమె కళ్ళల్లోకి చూడసాగాడు.

విషానికిని కళ్ళనుంచి గాలుతూన్న నీటి బిందువులు కపోలాల మీదనుంచి జారి వత్తుం మీద పడుతున్నాయి. ఆమె బలంగా నిట్టూర్చి, "జయానందా! ఈ పాలు తీసుకో, నీకు తీరిగి యధాశక్తి కలుగుతుంది" అంటూ గ్లాసును అతని చేతి కిచ్చింది.

అతను పాలను గ్రాసుతూ "ఓం! నా కంఠం కింత నేర చేస్తున్నావు?" అన్నాడు ఆలోచనగా.

"ఇష్టదేవతకు పూజించడం తప్పా" విషానికిని నోటినుంచి ఆ మాటలు ఆప్రయత్నంగా బయటకు వచ్చాయి. ఆ సమయంలో ఆశ్రుపూరితమైన ఆమె కేత్రాలు కొంత తో మెరిశాయి.

నాగిని అలా అనడంతో అంతరకు జయానందను పీడిస్తున్న అనుమానాలు, ఆలోచనలు అన్నీ ఒక్కసారిగా తొలగిపోయాయి. జయానంద గ్లాసును నాగినికి యిచ్చి, ఊహించని విధంగా ఆమెను సందిట నిముడ్చుకుని తల్పం మీద కూర్చుండ బెట్టాడు. ఆమె చెంపలను మృదువుగా నిమురుతూ "నాగినీ! నిన్ను జీవిత సహచారిణిగా పొంద గలిగేవాని భాగ్యానికి ఈర్ష్యపడ్డాను. కాని, ఆ అదృష్టం నాకే కలిగింది" అన్నాడు.

"ఇప్పుడెవరిమీద యీర్ష్యపడతావు!" నాగిని అతని వత్తుం మీదకు వాలుతూ అడిగింది.

నాగిని కళ్ళల్లో కనబడుతూన్న కాంతి జయానంద హృదయాన్ని గిరిగింకలు పెట్టింది. ఆమె శరీరపు పొందిక ఆతన్ని తన్మయుణ్ణి చేసింది. మాటల తీరు, చేతల పద్ధతి ఆతని మనస్సును కట్టుబాటునుండి తప్పించాయి.

“నాగినీ!” అంటూ తన హృదయం మీద వ్రాలిన నాగినిని చుట్టూ చేతులు పెనవేసి బలంగా గుండెలకు అనుముకుని గాఢానింగనం చేసుకున్నాడు జయానంద.

నాగిని ఏమీ అడ్డు చెప్పలేదు. మత్తెక్కిన కళ్ళతో ఆప్యాయంగా జయానంద ముఖంలోకి చూస్తూ వుండి పోయింది.

ఇద్దరికూ తెలియకుండా, ఊణం తర్వాత ఊణం - ఎన్నో ఊణాలు గడిచిపోయాయి.

జయానంద తన రెండు చేతులతోను నాగిని కపోలాలను నున్నితంగా తాకుతూ మెమరచిన ఆనందంతో “నాగినీ!” అన్నాడు. నాగిని శరీరం లోపలి రక్తం ఉండ్రకంతో ఉడికి పోతూంది. వేడెక్కిన ఆమె శరీరావయవాలు జయానంద హృదయానికి ఎంతో చల్లదనాన్నిస్తున్నాయి. అంతటి ఆనందా నేనీ నాగిని కూడా అనుభవిస్తుంది.

జయానంద నోటినుంచి వచ్చిన పిలుపు విన్న నాగిని బరు పెక్కిన కినురెప్పలను పైకి విస్తరుతూ వాత్సల్య పూరితంగా ఆతని కళ్ళల్లో కళ్లుపెట్టి “ఏం” అంది.

ఆత నేమీ మాట్లాడలేదు. ఎరుపెక్కిన ఆమె కపోలాలను, కాంతి పుంజాలను వెదజల్లుతూన్న ఆమె కళ్ళను చూస్తూ వుండిపోయాడు జయానంద.

అది గమనించిన నాగిని “ఏం మాట్లాడవేం” అంది.

“మాట్లాడాలనే అనుకుంటున్నాను. కాని, ఏం మాట్లాడాలో తెలియడంలేదు.” జయానంద ఆలోచిస్తూ అన్నాడు.

“అలాగా!”

“బౌను, నాగినీ! నువ్వు నాగకన్యవు, నేను నరుణ్ణి. మన కలయికకు ఎన్ని అవాంతరా లొస్తాయో అర్థంకాకుండా వుంది.”

“నాగకన్యను వివాహం చేసుకోడానికి మీ సరజాతి యిష్ట పడదా, జియూనందా?” అమాయక త్యాన్ని నటిస్తూ అడిగింది నాగినీ.

జియూనంద ఏమీ మాట్లాడలేదు.

నాగినీ నెమ్మదిగా నవ్వి “జియూనందా! జాతులకు మనం చాలా దూరంగా వున్నాం. ఆ జాతుల ప్రభావం మనమీద ఏమీ పనిచేయను, ముఖ్యంగా నావరకూ రాదు...రాతి బండలా వుండే నా గుండె నిన్ను చూడగానే కరగి నీరైంది. నీ పరాక్రమం నన్ను ముగ్ధురాలిని చేసింది. నీ రూపం నా హృదయంలో హత్తుకుపోయింది. నన్ను నీ ప్రేమపాశంతో బంధించావు. బాహువుల్లో యిముడ్చుకుని గాఢాలింగనం చేసుకున్నావు. శరీరాలు అంటుకుపోయాయి. హృదయాలు కలసిపోయాయి. యిహ మనిద్దరిలో భేదమేముంది! సువ్వే- నేను, నేనే నువ్వు. యితర లోకాలతో మనకు నిమిత్తమే లేదు. ఆలోచనలు విడిచిపెట్టి ఆనందాన్ననుభవించు” అంది మృదువుగా.

జియూనంద సంతోషానికి మేరలేకపోయింది. అత నామెను బలంగా కాగలించుకుంటూ “నాగినీ!” అన్నాడు కళ్లు మూసుకుని.

అందుకు సమాధానంగా “ఎక్కడకూ పోలేదు. నీబాహువుల్లోనే యిరుక్కుని నలిగిపోతున్నాను” అంది నాగినీ.

“ఎల్లప్పుడూ యిలాగే వుండిపోలే ఎలా వుంటుంది!”

“చాలా హాయిగా వుంటుంది! ఆ సుభ్రుడియల కోసమే ఎదురు చూస్తున్నాను” అంది నాగినీ.

జయానంద కళ్లు తెరచి నాగిని ముఖంలోకి చూశాడు. నాగిని అతని ముఖంలోకే చూస్తూంది.

ప్రణయజీవుల ప్రేమమాపుల మధ్య, కొంతసేపు అగిది వింత కాంక్షలలో వెలిగిపోయింది. ఆమె చూపు అతన్ని వివశుషి చేశాయి. ఒళ్లు తెలియని మైకంతో అత నామె పెంపులకు తన పెనవులను వాడించి గట్టిగా ముద్దుపెట్టుకున్నాడు.

ఆకస్మాత్తుగా జరిగిన ఆ సంఘటనకు విషనాగిని ఉగ్రరూపాన్ని దాల్చింది. ఆ గీతరాన్ని వెనకేసుకొని వున్న అతని చేతులను పట్టింది. కాగిలిలోంచి కప్పించుకుంది. తిప్పించి లేచి, దూరంగా పోయి నిలచింది.

అంతలోనే ఆమె ప్రవర్తనలో కనిపించే మార్పుకు జయానంద ఆశ్చర్యపోయాడు. అంగుళుగల కారణాన్ని గుర్తించలేక, ఏమనడానికి తోచక ఆమె ముఖంలోకే చూడసాగాడు.

క్రొవంతో కంపించిపోతూ, నాగిని కొంతసేపటికి కాంటించి “జయానంద ! నీమించరాని అపరాధం చేశావు” అంది.దిగులుగా.

“నేనేమి అపరాధం చేశాను నాగిని !” జయానంద సంభ్రమాశ్చర్యాలతో అడిగాడు.

“ఏమి అపరాధం చేశాని నెమ్మదిగా అనుకున్నావా! వివాహానికి ముంగు అధర చుండానే నేషేధమని నీకు తెలియదూ? మా కేశంలో యంతికంపై పెద్ద కేరం మరొకటి లేదు. సామాన్య కన్యలు కూడా పెండ్లికి ముంగు యీలాంటి నీచానికి ఒడంబడరు... పురుషులు కూడా అంతే...”

“అయితే, నేను చేసింది అపరాధమే” జయానంద జరిగిన పొరపాటుకు పశ్చాత్తాప పడుతూ అన్నాడు.

“ఔను, మా కేశ చట్టాన్ననుసరించి, నువ్వు చేసింది మహాపరాధంగా ఎంచబడుతుంది.”

“దీనికి శిక్షేమిటి?”

“మరణదండన...అయితే, అందుకు గురయిన యువతి మహారాజు దగ్గర ఆ విషయాన్ని వ్యక్తంచేయాలి. విచారణలో నేరం నిరూపించబడితే దండన తప్పదు.”

“నువ్వు నామీద నేరాకోపణ చేస్తావా?”

“చేయను.”

“ఏం?”

“ఎవరూడా చెప్పాలి-అయితే చెప్పతాను విను. నువ్వు భూలోకవానివి- చూడకానారాలు నీకు చేరుకువు. ఇహ లెండవది...నువ్వు నన్ను మోసం చేయవని పూర్తిగా నమ్మకముంది.”

“నామీద నీ కింత నమ్మకముందా?”

“గొను. నా నమ్మకం ఎన్నడూ పొడదు.”

“ఒక వేళ నేను మోసం చేస్తే...”

నాగిని జయానంద కళ్ళలో కన్నుపెట్టి కానీపు నిరూపించాచూసింది. “నీవల్ల నాకు అనకొరం జరగదు. నువ్వు నన్ను మోసం చేయవు. ఒక వేళ చేశాంటే నువ్వు చేశావేపు” అంది చిరునవ్వు ముఖంతో.

అమెకు తనయంకెర్పడిన ఆనందల విశ్వాసాన్ని గుర్తించిన జయానంద సంతోషంగా, ఎదో అనభోతమాండగా-నాగరాజు, అతని వెనుకనే ఫణిరాజు గదిలో ప్రవేశించారు.

“నాన్నా” అంటూ విషనాగిని నాగరాజును చుట్టుకు పోయింది. నాగరాజు అమె శిరస్సును ఆప్యాయంగా నిమిరుతూ. “కారణ జన్మదైన మోసపుని వల్ల మన కష్టాలు తీరతాయని, అతనితోనే నీకు వివాహం జరుగుతుందని ఒక సిద్ధుడు నాకు చెప్పాడు తల్లీ. అనుదినం యిప్పటికీ ప్రార్థించింది. ఫణిరాజు వృద్ధయంలో మార్పుకలిగింది. మూడేళ్ళ తరువాత మనం మళ్లీ కలుసుకున్నాం.” అని అతను జయానంద

దను చూసి “నాయనా! ఫణిరాజు నాకంటా చెప్పాడు. నీ బాపరాక్షసమాలకు చాలా సంతోషిస్తున్నాను. వీరుడవైన నీ ప్రేమకు పాత్రులయిన నాకుమార్తె అవృషణంకురాలు. నాగిరేవుని ఆలయంలో యశ్వతో మీ వివాహానికి ఏర్పాట్లు చేస్తున్నాను.” అన్నాడు.

అందుకు సమాధానంగా దిగ్గజంబు ఏదో చెప్పబోతూండగా నాగిని అడ్డుకుచ్చి—“నన్నా! అడవనుండి కౌపాడిన జయనంద కోరిక ఏమిటో ముంకుగా తెలుసుకోవడం మంచి రేమో.” అని నిన్ను, “అల వంచుకుని.

“కౌపమృతాగా గుర్తుకు తెచ్చావు...అయినా వివాహ మక్కాక కదా కోరిక తీర్చడం యశ్వతో ఏమి తొందర వచ్చింది.” అన్నాడు నాగిరాజు.

“వన్నిండండి, నాగిరాజా! మీ మాటను పాటించలేక బాగున్నాడుకు విచారిస్తున్నాను. మరేకపు రాకుమారిజయశ్రీ, చంపన శివు రాజకుమారుడు సుకుమార స్వయంవరి వేదిక విగ్రహంలాగా గర్వశక్తువేరి అహరించుద్దారు. ఆ యద్ధరినీ విడిపించుకు వచ్చేవరకు వివాహం చేసుకోలేను.” అని, జయనంద జరిగిన విషయమంతా వివరంగా చెప్పాడు.

నాగిరాజుతోసాటు ఫణిరాజు కూడా జయనంద చెపు తూర్పుంతనేపు కుతూహలంగా విన్నాడు. అతను నాగిరాజును చూసి “మహారాజా!” అని ఏదో చెప్పబోతూండగా ఒక వృద్ధుడు వచ్చి అడ్డుకొని నిలచాడు.

నాగిరాజుఅతన్ని మాడగానే సాక్షాంగపడిపాదాలకు నమస్కరించి “మహానుభావా! మీ దీక్షన ఫలించింది. శేటికి మాకు విముక్తికలిగింది. కాని, యీ యువకుడు విషనాగినిని వివాహం చేసుకోడానికి ఏదో అధ్యంతరం చెప్పుకున్నాడు” అన్నాడు దీనంగా.

“నాగిరాజా! అందుకు విచారించవలసిన పనిలేదు.

ఉత్తమ కులంలో జన్మించిన జయనంద అడిగమాట తప్పుడు. అతను తప్పుకుండా విషనాగినిని వివాహం చేసుకుంటాడు అయితే, కాన్వార్డ్రియై బయలుదేరిన జయనందకు సహాయం చేయవలసిన బాధ్యత మీకంటేనావుంది. విషనాగినిని అతని వెంట పంపించు" అన్నాడు సిద్ధుడు.

సిద్ధుని మాటలు విని నాగరాజు సందిగ్ధావస్థలో ఉన్నాడు. "నువ్వేమి...?" అన్నాడు.

"నాగరాజా! మూడు కాలాలూ తెలిసిన మాకు నువ్వేమీ తెలియజేయకుండా ఉన్నావు. వివాహం కాకుండా నీ కుమార్తెను తరపునకు వెంట పంపించడానికి సంకల్పిస్తున్నావు, నాకు తెలుసు. కానీ, దయశ్రీ-సుకుమార్లకు వివాహం కాని సమాధానం చెప్పిచేయబోడు. అతని నీతి అట్టిది!... గ్రహహటమి అనుకులంగా నున్న జయశ్రీ కోసం ఆ తప్పు వైవాహికతీ కూసుకు కిరణ్ బయలుదేరింది. ఆమె గురించి ఆలోచించాలని అనసరంలేదు. కానీ, సుకుమార్ చాలా ప్రమాదకరంగా ఉన్నాడు. ఆలశ్యం చేస్తే సరిస్థితులు విషమిస్తాయి. నీ వాతావరణాన్ని పడతే ప్రమాదం ఉంది" అన్నాడు సిద్ధుడు.

సిద్ధుని మాటలు విన్న జయనంద భయాంశ్శలతో కంపించిపోయాడు. అనిన యోగి పాదాలమీద వాలిగోయి "నువ్వేమి! సుకుమార్ లేకుంటే దయశ్రీ బ్రతికడు. ఆ వుదయాల లేకుంటే గాజీవిరం నిలువదు. దయచేసి నన్ను మీ యోగశక్తితో సుకుమార్ దగ్గరకు చేర్చండి. నా పాదాలను ధారపోస్తేనా అతన్ని 'కాపాడతాను' అంటూ ఉదాగా జయనంద గొంతుకు బొంగురు పోయింది.

సిద్ధుడు జయనందను లేవదీసి "భయపడకు నాయనా, నీకు మేలు కలుగుతుంది" అని నాగరాజు అనుమతికోసం ఎదురు

చూడకుండానే విషనాగినిని జయనంద ప్రక్కకుజేర్చి, తన అరచేతిని ఆమెకు చూపించాడు.

సిగ్గుని చేతివంక చూసిన విషనాగిని, భయకంపితయై జయనందను గట్టిగా పట్టుకుంది. అంతలోనే సిగ్గుడు తన కమండలంలోని జలాన్ని ఆ యిద్దరిమీదా జల్లాడు. మరుక్షణంలో జయనంద విషనాగినులు అన్యశ్యమైపోయారు ! అది చూసి నాగరాజు ఖణిరాజులు కంపించి కోతూండగా సిద్ధయోగి అట్టహాసంగా నవ్వుకుంటూ బయటకు వెళ్ళిపోయాడు !

37

అక్విక్ సైనికులు బల్లలు చేతబట్టి ఆక్రమిస్తూవుండగా—

ప్రదీప్ అన్నమాటలు విన్న కిరణ్ చేతి నుణిక్కుకు నాకి చూసుకుంటూ, “యోగీంద్రా! యిచ్చిన తానీగు అవసర సమయంలో చేతిని కేసుండా కోయిం” అని విచారంగా.

“నిన్ను వెళ్ళొంటూ వస్తూండగా ఆ తానీగు నాకు దారిలో దొరికింది. ఇప్పుడు నాని సంగతెగుకు” ముందు, వీరి సుగ్ధనుండి బైట పడ్డానికి ప్రయత్నించు” అంటూ కత్తి చేతబట్టి శత్రువుల నెదుర్కోడానికి సిద్ధపడ్డాడు ప్రదీప్.

కిరణ్ ఉత్సాహానికి అంతులేకపోయింది. ఆమె అతనికి దగ్గరగా చేరి “ప్రదీప్ ! ముందు ఆ తానీగు యిలా యియ్యి” అంది.

ప్రదీప్ తన వస్త్రాల్లో దాచిన తానీగును యికతలికి తియ్యాలనుకునేసరికి సైనికు లతని మీదకు విరుచుకు పడ్డారు. అది చూసి కిరణ్ కూడా కత్తియాసి సైనికులతో పోరాటానికి సిద్ధపడింది. ఆమె అలా పోరాడుతూనే “ప్రదీప్ ! ముందు తానీగు బైటకు తియ్యి. దాన్ని నాచేతి కివ్వగలిగితే మనమీ ఆపదనుండి తప్పించుకోగలం. సైనికులను నీ దరిదాపులకు

రానివ్వకుండా చేస్తాను. అవకాశం చిక్కగానే వాళ్ళిను నా కియ్యి" అంది.

లోపావేశాలతో పోరాడుతూన్న ప్రదీప్ ఆమె మాటల కేమీ సమాధాన మియ్యలేదు. కాని తీవ్రంగా పోరాడుతూ కూడా రెండవ చేత్తో వాళ్ళిను తియ్యడానికి వాస్తవిక పడనాగాడు.

కిరణ్ కూడా రెట్టించిన పట్టుదలతో పోరాడుతూ, ప్రదీప్ ను చుట్టు ముట్టిన సైనికులను దూరంగా తరిమడానికి ప్రయత్నించ వారంభించింది.

కాని, వందలాది సైనికుల స్వర్ణకిరణ్ ప్రదీప్ ల ప్రశున్న లేమీ కొనసాగడంలేదు. ప్రదీప్ కు వాళ్ళిను తియ్యడానికి తగిన అవకాశం లభించడంలేదు. శత్రువులను చూసి గాతరముగల శక్తి కిరణ్ లో కనిపించడంలేదు.

క్షణక్షణానికి శత్రువుల సంఖ్య పెరిగిపోతూం. కిరణ్ లో అందోళన ఎక్కువవుతూంది. అది గమనించిన ప్రదీప్, “కిరణ్! ఆలస్యం చేస్తే లాభంలేదు. వాళ్ళిను తియ్యడానికి అవకాశం లభించడం లేదు. దాని విషయం తర్వాతి కాలం కుండాం. ముందు సైనికుల్ని నీళ్ళి, నీకు దారిచేస్తాను— నువ్వు యిక్కడినుండి వెళ్ళిపో” అన్నాడు.

అతని మాటలు కిరణ్ కు చాలా ఆవేశాన్ని కలిగించాయి. ఆమె విజృంభించి పోరాడుతూ “ప్రదీప్! వామకు క్షయ పడేంత పీరికిదాన్ని కాను. నేను బ్రతికి బైటపడ్డం కోసం శత్రువులకు నిన్ను అప్పగించలేను. ఉత్సాహాన్ని విడిచిపెట్ట కుండా పోరాడుదాం.” అంది దృఢంగా.

ఆమె ధైర్యసాహసాలను ప్రదీప్ అంతకు ముందే తెలుసు కున్నాడు. ఇహ, ఎంత చెప్పినా ఆమె ఉద్దేశం మారవని అతను గ్రహించాడు. ఏదో విధంగా వాళ్ళిను ఆమె కివ్వ డానికి నిశ్చయించుకున్నాడు.

ఒక నీర నిశ్చయమునకి వచ్చిన ప్రదీప్ చేతి కదలికలో మార్పు వచ్చింది. అతను నీరవిహారం చెయ్య నారంభించాడు. అతని కత్తి ఒత్తిడిని తట్టుకోలేక శత్రుసైనికుల వెనుకంజ వెయ్యడం మొదలుపెట్టాడు. అయినా వారు కూడా ప్రాణాలకు తెగించి పోరాడుతూ - ప్రదీప్ కు వూపిరి పీల్చుకోడానికి కూడా అవకాశమివ్వడం లేదు.

ప్రదీప్ ఎంత తాపత్రయపడినా తానీగును బైటకు తియ్య లేకపోతున్నాడు. అది అతనికి చాలా అవమానకరంగా తోచింది. సామూహ్య సైనికులతో పోరాడుతూ తానీగును తియ్యలేకపోవడం ఈ బలహీనతగా భావించాడు. అత సమయంలో అత నొకసారి కిరణ్ వైపుకు చూశాడు.

శత్రు సైనికుల్ని చీల్చి చంపాడుకున్న కిరణ్ గురుద్ద వైపుకొచ్చి తిలకించి అతను చచ్చిపోయాడు. వెనుక ముంగులు చూడకుండా ప్రేమనొక సైనికుణ్ణి కేల కూలు క్షణం ఆమె చాకచక్యనికి అబ్బురపడ్డాడు. అంతలోనే అతని ముఖం గంభీరంగా తయారయింది గుర్రాన్ని అదలించి ప్రక్కకు లిప్పి, కిరణ్ దగ్గరకు చేరుకున్నాడు. మరుక్షణం లోనే ఆమెతో కలసి సైనికుల్ని గునుమాడటం మొదలు పెట్టాడు.

కిరణ్ ప్రదీప్ కళ్ళుల తాకిడికి శత్రువులు గడ-గడ లాడి పోయారు. ముంగుకు వచ్చి పోరాడే సాహసం వారిలో తగ్గు ముఖం పట్టింది. అది గమనించిన కిరణ్ మరీ వుత్సాహంగా పోరాడుతూ “ప్రదీప్! ఇంతకన్నా సావకాశం లభించను. తొందరగా తానీగు తియ్య” అంటూ, ఆమె గుర్రాన్ని అదలించి-శత్రువులను ప్రదీప్ దగ్గరకు చేరకుండా తగుమసాగింది.

ఒంటరిగా పోరాడుతున్న కిరణ్ ను అంతం చెయ్యడానికి అంతకంటే మంచి అవకాశం దొరక దనుకున్న శత్రువులు ఒక్కసారిగా విజృంభించి ఆమెను చుట్టూ ముట్టారు.

తనకు లభించిన ఆవకాశంలో తాపీకును చేతిలోకి తీసుకున్న ప్రదీప్ ప్రక్కకు చూశాడు. కాని, అక్కడ కిరణ్ లేడు. అదోళ్ళగా - సైనిక మధ్యనంచి చుట్టూ చూశాడు. ఒకచోట సైనికులు గుమిగూడి పోరాడుతున్నారు. ఆ దృశ్యాన్ని గమనించగానే, కిరణ్ వారి మధ్యలో వున్నది వ్రాసాడని గుర్తించాడు. గుర్తాన్ని ఆదరించి, అడ్డువచ్చి సైనికుల్ని కంటం చేస్తూ, శత్రువుల మధ్య యిరుక్కొన్న కిరణ్ ను సగాపించి ఆమెకు అండగా నిలచాడు.

భయంకరమైన పోరాటం ప్రారంభమయింది. శత్రువుల సంఖ్య పెరిగిపోయింది. కప్పటికే కిరణ్ చాలా గాయపడింది. ప్రదీప్ కూడా అక్కడి నీతిలో వున్నాడు.

ఉద్రేకితంగా పోరాడుతూన్న కిరణ్ ప్రదీప్ ను చూసింది. అతని గాయాలనుండి బుబ్బులు రక్తాన్ని తిలకించి “ప్రదీప్ ” అంది జేబుగా.

ప్రదీప్ కు ఆమె ఉద్రేకితం అర్థమైంది. అతనామెకు దగ్గరగా చేరడానికి ప్రయత్నిస్తూ “కిరణ్ ! అక్కర్లేపడదు. నానీకు బైటకు పోతాను. నా దగ్గరకు రావడానికి ప్రయత్నించు” అన్నాడు - డుకగానే.

ఆమాట విన్నగానే కిరణ్ కిరీటంలో నూతన శక్తి ప్రజ్వలించింది. ఎగుడు నిలనిన సైనికులకు హఠాత్తుగా ఒక్క దూకులో ఆమె తన గుత్తాన్ని ప్రదీప్ గుట్టం ప్రక్కను నిలిపింది.

సైనికులతో బావాబాహీగా పోరాడుతూన్న ప్రదీప్ తన ఎడమ చేతిలో నున్న నానీకును కిరణ్ చేతికి అందిచ్చాడు. కిరణ్ ఆ తాపీకును భక్తితో కళ్ల కద్దుకుని “యోగీంద్రా” అంది. అలా అంటూండగానే ఆమెకు మైకం క్రమ్ముతూన్నట్టు అనిపించింది.

ఆమె కంఠాదుగా తల విడలించి చుట్టూ చూసింది. తన ప్రక్కను ప్రదీప్ తప్ప మరెవ్వరూ లేను. అంతవరకు తమతో పోరాడుతూన్న నైనికు లెవ్వరూ ఆ సరిసర ప్రాంతాల్లో కనపించడంలేదు. వృద్ధయోగీంద్రుని నల్లనే ఆయాసద తప్పిందని తెలుసుకున్న కిరణ్ సంతోషంగా “ప్రదీప్! చూశావా, తానీరు మహిమ!” అంది.

తా మున్న ప్రశ్నకాన్ని తిలికిస్తూన్న ప్రదీప్కి ఆమె అన్న మాటలు వినిపించలేదు. అతను నలవైపులా బాగా నిదానించి చూసి “కిరణ్! మన మిత్రులకు పోరాడుతూన్న ప్రదేశం కాదని! వందలకొద్దీ నైనికుల మృత్యువున్న మనం యిక్కడి కలా వచ్చాం” అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

“ఈ తానీరు కారణంగానే మన గంపం గడిచింది” అని తానీగును చేతికి కట్టుకుంటూ “ప్రదీప్! నీ గుత్తాన్ని ఆ వుత్తరి గిక్కుగా కనబడుతూన్న మార్గానికి మళ్లించు. నేనూ నీ వెనకాలే వస్తాను” అని కిరణ్ చేతితో బాట వైపు చూపిస్తూ.

తానీగులోనున్న మహిమను తలచుకుంటూ ప్రదీప్-కిరణ్ చూపిన మార్గాన్ని అనుసరించాడు.

కొంతదూరం వెళ్లేసరికి కిరణ్ కూడా తన గుత్తాన్ని ప్రదీప్ గుట్టు ప్రక్కకు చేర్చింది. రెండు గుత్తాలు సమాన వేగంలో ముందుకు పరుగెత్తసాగాయి.

బహిరంగ ప్రదేశంలో అతివేగంగా పోగున్న ఆ గుత్తాలు తక్కువ సమయంలోనే చాలాదూరం ప్రయాణం చేశాయి. మరగలు గ్రక్కుతూ పరుగెడుతూన్న గుత్తాలను పరిశీలించి “కిరణ్! గుత్తాలు బాగా అలసిపోయాయి. కాస్త అలసట తీరేవరకు మనం ఎక్కడైనా ఆగడం మంచిది.” అన్నాడు ప్రదీప్.

“అదిగో, ముందు ఏదో పూరు కనబడుతుంది. అక్కడకు వెళ్లి అగుదాం.” అంది కిరణ్.

రాను రాను గమ్యం దగ్గరయ్యే కొద్దీ- అది సగరమని గుర్తించారు. అలసిన గుఱ్ఱాలను నెమ్మదిగా పరుగెత్తిస్తూ యిద్దరూ సగరంలో ప్రవేశించారు.

అక్కడి ప్రజలందరూ చాలా విచారంగాను, దిగులుగాను వుండడం చూసి యిద్దరూ అశ్చర్య పడ్డారు. తర్వాత ఒకరి ముఖాల్లోకి ఖరీదైన చూసుకుని, నెమ్మదిగా ముందుకు పోసాగారు. అంతలోనే గూరింగా కోలాహలం వినిపించింది. క్రమంగా అది దగ్గరవుతుండడం గమనించి, యిద్దరూ కోలాహలం వినివచ్చే వైపుకు తమ గుఱ్ఱాలను పోనిచ్చి, ఎగుడుకనబడిన దృశ్యాన్ని చూసి అశ్చర్యపడ్డారు.

అప్పుడు పట్టపులేనుగు తొండాన్ని పైకెత్తి అడుగులో అడుగువేసుకుంటూ ముందు వెళుతుంది. ఆ యేనుగు వెనకనే కొందరు సైనికులు వస్తున్నారు.

ఏనుగు తొండాన్నిండి అంటమైన పూలమాల వ్రేలాడు తుంది. ఆ యేనుగు ఒక్కొక్కరిని పరిశీలించుకుంటూ ముందుకు వస్తుంది. కిరణ్ - ప్రదీప్లు తమ గుఱ్ఱాలను ప్రక్కగా నిలిపి ఆ దృశ్యాన్ని తిలకించసాగారు.

పట్టపులేనుగు చూపు కిరణ్ - ప్రదీప్లమీద పడింది. అంతవరకు అడుగులో అడుగువేసుకుంటూ అది నెమ్మదిగా వస్తున్న యేనుగు కిరణ్ ప్రదీప్లను చూడగానే ఉత్సాహంగా ఘీంకరించి చురుగ్గా ముందుకు పరుగెత్తింది. అది తన తొండింతో పట్టుకున్న పూలమాలను కిరణ్ మెడలో వేసి, ఆమె ముందు మోకరించింది.

సైనికులందరూ “నీరయువతికి శై” అంటూ నినాదాలు చేశారు.

పుత్రిగా మగవేషంలోనున్న తనను ఆ సైనికులు స్త్రీ అని

ఎలా గ్రహించాలో తెలియక తుణకాలం కిరణ్ సంభ్రమా శ్చర్యాలకు గురయింది. ఆమె ప్రదీప్ ముఖంలోకి చూస్తూ “ప్రదీప్! ఇంతా ఏమిటో నాను తెలియకుండా వుంది ఏమిటి చిత్రం!” అంది నెమ్మదిగా.

ఆమె అలా అంటూండగానే సైనికుల్లోంచి అధికారి ముందుకు వచ్చి కిరణ్ కి కమస్కరించి “అయ్యో, అలశ్యం చేయకండి తొందరగా ఏనుగు నధిష్టించి మహారాజు దర్శనం చేయండి.” అన్నాడు.

ప్రదీప్ ఆ సైనికాధికారిని ఉద్దేశించి “యువకుణ్ణి యువతిగా భావించి ‘అయ్యో’ అని ఎందుకు సంశోధిస్తున్నారు.” అన్నాడు.

సైనికాధికారి ప్రదీప్ ని చూస్తూ “అయ్యో! మారాజ్యం మీదకు పరరాజులు దండెత్తి వచ్చారు. నగరానికి ఉత్తరంగా గుడారాలు వేసుకొని యుద్ధానికి సిద్ధంగా వున్నారు. వృద్ధాప్యంలో నున్న మా మహారాజుగారికి ఆ సంగతి తెలియడంతో చాలా ఆందోళన చెందారు. అయినా, ఆయన శత్రువును ఎదిరించడానికి నిశ్చయించుకొన్నారు. దేవాలయానికి వెళ్ళి తనకు విజయాన్ని చేకూర్చుని దైవాన్ని ప్రార్థించి తిరిగి వస్తుండగా వారి ఎదుట వృద్ధయోగి ప్రత్యక్షమై ‘రాజా! దిగులుపడకు. ఈ రాజాన మీ నగరంలోకి యిద్దరు యువతీ యువకులు ప్రవేశిస్తారు. యువతీ కూడా పురుష వేషంలోనే వుంటుంది. వాళ్ళను తగిన విధంగా సత్కరిస్తే వాళ్లే మీ సైన్యానికి నాయకత్వం వహించి నీతి విజయాన్ని చేకూరుస్తారు.” అన్నాడు. అంతట మహారాజు వృద్ధయోగికి నమస్కరించి ‘వాళ్ళను నేనెలా గుర్తించగలను మహానుభావా!’ అన్నారు. వృద్ధయోగి తుణకాలం ఆలోచించింది “మహారాజా! అందుకో ఉపాయం చెపుతాను, అలా చెయ్యి. నీ పట్టపుతే శుగుకు మాల యిచ్చి నగరంలోవిడిచిపెట్టు. ఏనుగు ఆ యువతీ

యువకులను గుర్తిస్తుంది. వాటిలో ఒకరి కంఠాన్ని మాత్రం అలంకరిస్తుంది. పురుషవేషంలో వున్నప్పటికీ మాలాలంకృతయైన వ్యక్తిని మీరు స్త్రీగా గుర్తించండి. ఆమె పల్లనే మీ బాధలు తొలగిస్తాయి. ఆని వృద్ధయోగి అదృశ్యమైపోయాడు. ఆయన ఆనతిప్రకారం మహారాజు పట్టపుతేనుగును నిగిరంలో విడిచిపెట్టారు. పలికం మీరు చూస్తూనే వున్నారు. యగార్థాన్ని మరుగు పరచడానికి ప్రయత్నించకండి. మహారాజు అశ్రుత చెందతూ వుంటారు. దయవుంచి మాతో కోటలో నికి రండి'' అన్నాడు.

దైవ నిర్ణయాన్ని వ్యతిరేకించడం 1 స్వాధ్యయమునుకున్న కిరణ్ ప్రదీప్లు ఏనుగు నధిష్టించి కోట వైపుకు బయలుదేరారు.

పట్టపుతేనుగు మీద వస్తున్న కిరణ్-ప్రదీప్లను చూడగానే వృద్ధరాజుదంపతులు సంతోషంగా ఎదురురచ్చి యిద్దరిని శ్రీమాదరాలతో అంతఃపురంలోనికి తీసుకు వెళ్లారు.

అంతఃపురంలోనున్న ఆపుయాస వస్తుసముదాయాన్ని చూసి కిరణ్ అశ్చర్యపోయింది. కిరణ్ కి స్వయంగా తన భవనమంతా దగ్గరుండి చూపిస్తున్న మహారాణి కీర్తిలత ఆమెను పూజామందిరం దగ్గరకు తీసుకు వెళ్లింది.

మందిరంలోంచి వస్తున్న కాంతి కిరణ్ కళ్ళను మిరుమిట్లు గొల్పింది. ఆమె కాసేపటికి ఆ కాంతికి అలవాటుపడి మందిరం లోపలకు నివానించి మాసింది. ఎదురుగా గోడకు చేర్చి బంగారు మండపం అమర్చివుంది. మండపంలోనున్న రత్న సింహాసనంమీద తళతళాడుతూన్న తామరపద్మం కనులకింపుగా కనబడుతూంది. ఆ పద్మంలోంచి వస్తున్న కాంతి రేఖలతో ఆ మందిరమంతా దీప్తిపూర్వంగా వెలిగిపోతూంది. కిరణ్ అసక్తిగా చాలాసేపు ఆ పద్మాన్ని చూస్తూ వుండి

పోయింది. అది గమనించిన మహారాణి 'అమ్మా! ఆపద్దాన్ని ఎంతకాలం చూసినా తృప్తి కలుగదు. నాకు వివాహమై ఇక్కడకు వచ్చినప్పటినుంచి, నిత్యమూ యీ పద్దాన్ని ఆరాధిస్తున్నాను. ఒక్కొక్కప్పుడు యీ పద్దంలో ఎంతో మార్పు కనబడుతుంది. రకరకాల రంగులు కనబడతాయి. అని నా భ్రమో యార్థమో తెలియదు. కాని పంటలు అధికంగా పండి, కిం సుభిక్షంగా నున్నప్పుడు యీ పద్దం నా కంటికి పచ్చగా కనబడుతుంది. దేశంలో ఎలాంటి విపరీతాలు జరగకుండా, ప్రజలందరూ సుఖసౌఖ్యాలతో కాలం గడుపుతూంటే యీ పద్దం నుండి పసుపు పచ్చని కాంతులు ప్రసరిస్తాయి. అంతే కాదు, యీ పద్దం అరుణకాంతులను విరజిమ్మినప్పుడు దేశం రక్తపాతానికి గురవుతుంది. యీ విచిత్రపద్దంలోఁన్న విశేషమేమిటో నా కింశివరకు తెలియదు. మహారాజు కూడా అగమ్యంగానే వుంది. అయితే కొన్ని తొలగండి ఆ పద్దాన్ని ఆరాధించడం ఆచారంగా వస్తుంది. ఈ పద్దం కోసమే తేజోనగరాన్ని పాలిస్తూన్న విక్రమేశ్వరుడు యిప్పుడు మా దేశం మీదకు దండెత్తినవాడు. మేము పురులమైనాము. మాలో మారాడే శక్తిలేదు. అంత మాత్రంచేసి భయపడి యీ విచిత్ర పద్దాన్ని విక్రమేశ్వరునికి అర్పించే తలంపు మాకు లేదు. సీని కోసం మా ప్రాణాలను అర్పించడానికే నిశ్చయించుకున్నాం. దైవ నిర్ణయం ఎలా వుందో తెలియడం లేదు" అంటూ కన్నీరు జలజలరాలుతుండగా.

కోక దవతలా దుఃఖిస్తూన్న మహారాణి ముఖంలో కిరణ్ కు మాతృభావం కనబడసాగింది. ఆమె కళ్లు కూడా చమ్మగిల్లాయి. "మహారాణి! దిగులుపడకండి. అన్నిటికీ ఆ దేవుడే వున్నాడు" అంటూ కిరణ్ మహారాణిని ఓదార్చింది.

తర్వాత ఇద్దరూ మహారాజు వున్న ప్రదేశానికి తిరిగి వచ్చారు.

అప్పటికి మహారాజు తన ప్రక్కను కూర్చుని శ్రద్ధగా వింటూన్న ప్రదీప్‌తో విచిత్ర పగ్గాని సందంధించిన విశేషాలను చెప్పి “నానా నా, ప్రదీప్! ఇదీ విషయం. అయితే ఆ పద్ధతి మా వంశీకులకు ఎలా ప్రాప్తించిందో, గాన్ని ఎంగడ ఆగధంగాలో గాకు లిగుడు. కాని, ఆచారాన్ని విడిచిపెట్టకుండా పూజిస్తూనే వున్నాం...వైవాత్ సమా సంగా భావించి, శిక్షిస్తేద్దలతో పూజిస్తూన్న ఆ పగ్గాన్ని తన వశం చేయమని విక్రమనేనుడి కబురు చెళాడు. అందుకు నేను యిష్టపడనంగన, నే-తో వచ్చి నగరానికి సమీపంలో గుడారాలు నేర్పాడు. ఏ తుణంలో యుద్ధం ప్రారంభమాయుందో నిశ్చయించుకుంటూ వున్నాను.” అంటూండగా ద్వార పాలకుడు అక్క-చుకు వచ్చి సత్యోవునకు నిమస్కరించి “మహారాజా! విక్రమనేను మహారాజుగారి రాయబారులు తమ దిర్ఘవాన్ని కోరుకున్నారు.” అన్నాడు వినియంగా.

మహారాజు గానీపాలోదించి “దర్బారులో ప్రవేశపెట్టు” అనగానే నైపుణుడు కక్కుడునుండి వెళ్ళిపో కూడు.

తర్వాత, మహారాజు-కిరణ్, ప్రదీప్‌లను వెంటబెట్టుకొని అంతఃపురాన్నుండి దర్బారుకు బయలుదేరాడు.

38

సత్యోవున మహారాజు సహసనాన్ని కధిష్ఠించగానే సభా సమయందరు తమ ఆసనాల నలంకరించారు. కిరణ్-ప్రదీప్‌లు మహారాజుకు యరువైపులా కూర్చున్నారు.

దర్బారులో వున్న వాళ్ళందరూ సంభ్రమాశ్చర్యాలతో

కిరణ్-ప్రదీప్లను తిలకిస్తూండగా, సైనికులు - విక్రమసేనుని రామబారులను సభలో ప్రవేశపెట్టారు.

రాయబారులు మహారాజుకు నమస్కరించి వార్తాపత్రాన్ని వినయంగా అయినకు అందజేశారు. మహారాజు ఆదరంగా ఆ పత్రాన్ని అందుకుని మంత్రి చేతికి యిచ్చాడు.

మంత్రి శాంతికాముడు పత్రాన్ని విప్పి, పైనుండి క్రింది వరకు ఓ మారు చూసి, తర్వాత, అందరికు వినబడేలా చదివాడు. అంగులో ఇలా వుంది—

పూజనీయులు సత్యదేవ మహారాజుగార్కి విక్రమ సేన మహారాజాభిక్తితో నమస్కరించి వ్రాయునది-మన రెండు శాల మధ్య యంతవరకు ఎన్నడు విరోధభావం లేదు. ఇక ముందు కూడా వుండదని భావిస్తున్నాను. అయితే నాతోపాటు మీకు కూడా ఆట్టి వుద్దేశం వున్నప్పుడే అది సాధ్యపడుతుంది. కాని, మీ తలంపులు అంగుకు భిన్నంగావున్నట్టు మా గూఢచారుల వల్ల తెలుసుకున్నాను. వృద్ధులైన మీరు పోరాటానికి ఓలపడడం మంచిది కాదు. ఊరు, పేరు లేని వాళ్లు మీకు ఉపకారం చేస్తారనుకోవడం పొరపాటు. మీ సైనిక బలం, ఆర్థికదళం ఎన్నేమీ చేయలేవు అని ఎవరో యువతీ యువకులు యిద్దరు నన్ను సరాజితుడిని చేయగలరనే నమ్మకాన్ని విడిచిపెట్టండి. అభిప్రాయాన్ని మార్చుకొని ప్రాణాలను కాపాడుకొండి. మన దేశాల మధ్య నన్ను మిత్రత్వాన్ని స్థిరపరచండి. విచిత్రపద్మాన్ని నావశం చేస్తే వెంటనే నా దేశానికి వెళ్లిపోతాను. పన్నంయొక్క ప్రభావం విన్న తర్వాత, దాని గుణాలు తెలుసుకొని, అది నా దగ్గర వుండడం మంచిదిగా భావించాను. వృద్ధులైన మీరిక

నాని రక్షణ బాధ్యతను నిర్వహించలేరని గుర్తించి ఆ బరువును నేనే మోయవలసినాను. సుహృద్భావంతో దాన్ని నాకు అందజేయండి. అంతటితో మన రెండు దేశాలు ఏకరేఖంగా నిలుస్తాయి.

ఇట్లు,

మహారాజు విక్రమసేచుడు.

ఉత్తరాన్ని చదవడం ముగించి మంత్రి శాంతికాముడు మహారాజు ముఖంలోకి చూశాడు. అది గమనించిన మహారాజు సైన్యాధిపతి వైపు తల త్రిప్పాడు.

“మహారాజా! విచిత్ర పద్ధాన్ని తమ ప్రాణంకంటే ఎక్కువగా చూసుకుంటున్నారని నాకు తెలుసు. ప్రస్తుత కొరకు ప్రాణా లర్పించడానికి క్రజలంపరు సిద్ధంగా వున్నారు. రాయబారులకు తగిన సమాధానం చెప్పి సంతోషించండి” అన్నాడు సేనాధిపతి విషయంగా.

“సైన్యాధిపతి యదార్థం చెప్పారు మహారాజా! ఆయన నిర్ణయాన్ని మన్నించండి” అన్నారు దర్బారులో వున్న వాళ్లందరూ.

మహారాజు యందు ప్రజలకున్న శక్తిగౌరవాలను తిలకించిన కిరణ్, ప్రదీప్లు చాలా ఆనందించారు. కాని, అంతలోనే యిద్దరూ కొంచెం ముందుకువంగి ఒకరినొకరు చూసుకొన్నారు. కళ్లలో ఏదో మాట్లాడుకున్నారు తిరిగి యధా ప్రకారం సింహాసనానికి జారబడ్డారు.

మహారాజు వాళ్ళ ప్రవర్తనను అంతగా పట్టించుకోలేదు. కాని, యిద్దరినీ ఒకసారి నిదానించి చూసి “ఈ పత్రంగురించి మీ అభిప్రాయ మేమిటి?” అన్నాడు.

“సర్వం తెలిసిన మీకు మేము చెప్పవలసిం దేముంటుంది మహారాజా! సుహృద్భావంతో మెలగాలంటూనే సమరానికి

నీధంగా వున్నాడు విక్రమసేనమహారాజు. నైనానాధి చెప్పి నట్టు తగిన సమాధానం యోచించండి మహారాజా!" అన్నాడు ప్రదీప్.

కిరీట్ ఆవేశంగా లేచినిలబడింది. "మన్నించండి మహారాజా! సాహసానికి మూర్ఖులతో పోరుతున్నాను." అని రాయబారులవైపు తీక్షణంగా చూస్తూ "విద్యుత్ వ్యాన్ని మీ మహారాజుకు అర్పిస్తే ఒక గుఱు ప్రాప్తే గోరుగా." అంది. కిరీట్ ఆభిప్రాయాన్ని ఆర్థం చెసుకోలేక అందరూ అశ్చర్యంగా ఆమె ముఖంలోకి చూస్తూ వుండిపోయారు.

"దేవు, ప్రకృతీమాన్ని అలోచించి అలా వెయడం చాలా మంచిది. ప్రపంచ ఎలాంటి కష్టనష్టాలకు గురికాకుండా ముఖంగా బ్రహ్మకు పాగు" అన్నాడు రాయబారుల్లో ఒకడు.

"రాయబారి! అనినది నెడల మాకు తెలియదు. ఆ విషయంలో మీ సలహా మా కోసం అక్కరలేదు. నేనడిగిన మాటకు సమాధానం చెప్పండి. నిద్రం లభిస్తే మీ మహారాజు యిహ మృత్యు చెయ్యడు. ఎలా?" అంది కిరీట్ మాటిగా రాయబారి కళ్ళలోకి చూస్తూ.

"దేవు," అన్నాడు రాయబారి స్థిరంగా.

"ఒకవేళ మా మహారాజు పద్మాన్ని అర్పించడానికి అంగీకరించకపోతే—"

"యుద్ధం తప్పదు."

రాయబారి నోటినుండి ఆమాట రాగానే దర్బారంతా కస్తుల కరకర ధ్వనులతో నిండిపోయింది.

కాని, కిరీట్ నిశ్చలమైన దృఢకంఠంతో "రాయబారి! మీ మహారాజు విచిత్ర పద్మాన్ని ఎప్పుడైనా చూశారా?" అంది.

"లేదు." అన్నాడు రాయబారి కుపితుడై.

దర్బారులో వున్న వాళ్ళందరూ ఆ యిద్దరికి సంభాషణ

కుతూహలంగా వింటున్నారు. మహారాజా కూడా ఏమీ మాట్లాడుకుండా ఒకసారి గాయబాదులకు మరొకసారి కిరణ్ ను చూస్తున్నాడు.

ఆ సమయంలో ప్రదీప్ సీంహా కం మీంచి లేచి నెమ్మదిగా దర్బారులోకి ప్రవేశించే సింహాద్వారంవైపు నడవసాగాడు. ఆ విషయాన్ని చూచా గమనించలేకపోయాడు. కిరణ్ ఏమి చెప్పుకుందో విచారణ అట్టేకంలో అదియూ అమెముఖంలోకే చూడసాగాడు.

“రాయబారి!” అంటే కిరణ్.

కంచులూ క్రూరీ అమె దిగ్గజానికి అంపరి వ్యూహాలు ఒక్కసారి చదివడిపోయాయి. మహారాజా కూడా దిగ్గజం తల్లిదండ్రుల ఆముముఖంలోకి చూస్తూ చూడలేకపోయాడు.

కిరణ్ ఆ విషయమనించాడు. “రాయబారి! అంటిను ఘడియల్లో మీ మహారాజాకు కిరణ్ నుండి వచ్చిన ద్వారా తప్పక లభిస్తుందని చెప్పండి.” అని.

రాయబారి తన సహచరులవైపు చూశాడు. అతనితోనే తిరిగి కిరణ్ ముఖంలోకి నిర్భయంగా చూస్తూ “మేము మహారాజా అభిప్రాయం కోసం ఎదురు చూస్తున్నాం” అన్నాడు.

రాయబారి అలా ఆనగానే మహారాజా ఏవో అనబోయాడు. కాని, కిరణ్ ఆయనకొక అవకాశాన్నివ్వకుండా “రాయబారి! నేనింతకరకు మహారాజా సహాన్నే మాట్లాడుతున్నాను. వారు మీకు చెప్పవలసిన సమాధానం ఏమీ లేదు. అన్యాయాన్ని, అక్రమాన్ని సహించేవాళ్లు యిక్కడ ఎవరూ లేరు. దొర్జన్యానికి తలొగించే అలవాటు మాకులేదు. తనకొకాని వస్తువుకోసం తాపత్రయపడే మీ మహారాజా అవివేకానికి విచారిస్తున్నాను. శక్తివుంటే యుద్ధం చేయమను. ఎవరు జయిస్తారో తెలుస్తుంది. అంతేకాని, పత్రాల ద్వారా

ప్రగల్భ వాక్యాలు పలకడం నీరలక్షణం కాదని మహారాజాకు తెలియజేయ్యి” అంది కిరణ్.

కిరణ్ అన్నమాటలకు దగ్బరులో కలకలం బయలుదేరింది. కిరణ్ ను అందరు అన్నివిధాలుగా పొగడ్డం ప్రారంభించారు. మహారాజు ఆనందంగా ఆమెను నీక్షించసాగాడు.

అంతలో “చేతులు కడిపితే కత్తులు నీవులో దిగబడిపోతాయి” అన్నమాట దగ్బరులో ప్రత్యేకించినది. ఆ మాట రాయబారులకు సమీపంలో వినబడ్డంతల్ల అందరూ ఆటు మాతారు.

ప్రదీప్ తన రెండు చేతుల్లోనూ వున్న కత్తులను రాయబారుల నీవుల్లో గ్రుచ్చి వుంచాడు. ఆ దృశ్యాన్ని తిలకించి ప్రదీప్ ఆ మాట అన్నాడని గ్రహించి దగ్బరులోని వారంతా అనుమానాల్పర్యాలుకు గరియ్యారు.

అంతవరకు, మ్రోప్పడి నిలబడిపోయిన రాయబారుల్లో ఒకడు నెమ్మదిగా చేతిని వస్త్రాల్లోకి జొరబోతుండడాన్ని గమనించిన ప్రదీప్ అతని కర్రంలోకి గ్రుచ్చివుంచిన కత్తిని రెండుసార్లు బూ-బూ అని “జాగ్రత్త ఆధిక తెలివి నువ్వొగిస్తే కత్తి గుండెలవరకు చొచ్చుకుపోతుంది” అని నైసికుల సందేశించి “నీళ్ళ చేతులను కానీపు విరచి కట్టండి. వస్త్రాల్లోవున్న కస్తువుల్ని నెమ్మదిగా బయటకు తీయండి” అన్నాడు.

రాయబారులు భయాందోళనలతో కంపించిపోతుండగా నైసికులు వాళ్ళను బంధించి వస్త్రాలను శోధించి, రెండు గుండ్రని కస్తువులను బయటకు తీశారు.

ప్రదీప్ ఆ కస్తువులను చేతిబట్టకుని, వాటిని పరీక్షించి చూస్తూ, సింహాసనం దగ్గరకు చేరాడు.

కిరణ్ ఆ కస్తువులను తన చేతిలోకి తీసుకొని రాయబారుల

వైపు చూసింది. ఒణికిపోతూన్న రాయబారులు ఆమె మాపు లోని తీట్టుటకు తట్టుకోలేక తలలు దించుకున్నారు.

కిరణ్ రాయబారుల నుద్దేశించి “మీరు రాయబారులా, గూఢచారులా?” అంది ఆధి కౌరాన్ని వ్యక్తపరచుతూ.

“గూఢచారులం కాము, రాయబారులమే” అన్నారు యిద్దరూ ఒకేసారి వినయంగా.

“రాయబారులకు మారణ వస్తువుల అవసరం ఎందుకు వుంటుంది?”

ఆమె ప్రశ్నకు మంత్రి శాంతికాముడు అవరిపడ్డాడు. “కుమార్! నీ చేతిలో నున్నవి మారణవస్తువులా!” అన్నాడు ఆందోళనగా.

“ఔ నంది వీళ్ల హావభావాలు చూసి ముం ఆనుమానించాను. ప్రదీప్ కూడా నాకింటే ముంగు లెలుసుకున్నాడు. వీళ్ల చూపుల్లో, మాటల్లో నాకింతా విద్రోహభావమే కనిబడింది. వాళ్లు వెచ్చిన సత్రానికి ఆనుకులమైన సమాధానం రాకపోతే మహారాజాను అంతం చేసే తలంపుతోనే యీ మారణ వస్తువుల్ని వెంట తీసుకువచ్చారు. కాని, ప్రదీప్ ముందే జాగ్రత్తపడి వారి అటాకు సాగనీయలేదు. మోసంతో ప్రభువును అంతం చేసి, రాజులని రాజ్యాన్ని తేలిగ్గా వశపరచుకోవచ్చు అనుకున్నాడు విక్రమసేనుడు. అతని కుటిలత్వం యిందులోనే వెల్లడయింది” అని మహారాజా వైపుచూసి “మహారాజా! ఈ నీచులకు తగిన దండన విధించండి” అంది క్రోధంగా.

అప్పుడే సింహాసనంమీద కూర్చుంటూన్న ప్రదీప్ ఆమె అన్న చివరివాక్యం విని-“కిరణ్” అంటూ ఆవేశంగా లేచి నిలబడ్డాడు. మహారాజాతో సహా అందరూ అతనివైపు

అశ్చర్యంగా చూశారు. కిరణ్ కూడా సంభ్రమాశ్చర్యాలతో అతని ముఖంలోకి చూడసాగింది.

ప్రదీప్ తనకు కలిగిన ఆవేశాన్ని అణచుకుంటూ “మన్నించండి మహారాజా! అస్మానూన్ని సహించలేక ఆవేశపడ్డాను. సభాగౌరవానికి బంగం కలిగించివుంటున్న మీమించమని ప్రార్థిస్తున్నాను... న్యాయం - న్యాయం అంటూనే కిరణ్ అస్మానూనికి తలపడుతున్నాడు. రాజుబాగులకు దండన విధించమని మిమ్మల్ని ప్రేరేపిస్తుంది. ఆ సర్దుకాదు. వాళ్లకు దండన విధించడం తప్పిచూస్తుంది. ఆలోచించండి, మహారాజా!” అన్నాడు నెమ్మదిగా.

అతనలా అపరాధానికి గల కౌరవాన్ని ఎవ్వరూ పూటించలేకపోయాడు. కిరణ్ కి కూడా అతని మాటల్లోని భావం అర్థంకాక ఆలోచిస్తూ వుండిపోయింది. మహారాజా మానంగా మంత్రి ముఖంలోకి చూశాడు.

“నేరంచేసి- వాళ్లను దండించడంలో తప్పేముంది!” అన్నాడు మంత్రి శాంతి కాముకు-సాగోదరా.

‘మంత్రిగారు! అపరాధులను శిక్షించవద్దని నేను చెప్పడం లేదు. అపరాధానికి మూలకౌరవాన్ని గ్రహించమని మరచిపోయాను... ప్రభువు అజ్ఞాకుభటులెవడూ బద్ధులైవుండాలి. ప్రభువు కోసం తమ ప్రాణాలర్పించడానికి సిద్ధంగా వుండాలి. అట్టివాళ్లే నిజమైన సేవకులుగా గుర్తించబడతారు. వాళ్ళ యోగ్యతతోదాటు, అధికారాలు విడిచి పెడితే- మంత్రి దగ్గర నుండి పైనికుని వరకు అందరూ మహారాజుకు సేవకులే. వారిలో మహారాజా ఆసతిని మరిచి వాళ్ళందరూ స్వామి ద్రోహులే అవుతారు.” అని మహారాజును చూసి “ఏ మంటారు, మహారాజా” అన్నాడు ప్రదీప్.

ప్రదీప్ మాటల్లో వున్న నిగూఢాన్ని తెలుసుకోలేక

“నువ్వు అన్నమాటలో పొరపాటేమీ లేదు.” అన్నాడు మహారాజా అనలోచితంగా.

‘అట్టి పరిస్థితిలో యీ రాజువారును పాపాన్ని తెలు
పై’ తాలో విశ్రాంతి నిర్వహించింది. విక్రమసేనని అన్నాడు
అంతే ప్రాణమిచ్చింది. పేరు చేసింది. పేరుమీదో పాపాడి.
ప్రభువు అజ్ఞాన పాపించింది. పేరు పాపాడి. తన్నా...
కేపు మంచి యుద్ధం చేస్తాడు. పాపాడి. పేరుమీదో పేరుమీదో
సేనను చంపింది. అలాగే మన మన మన మన మన మన మన
మనమే? తేనోగారం ప్రాణు నాన పైనికుని మీద పనిపడి
శాసా! కందూ జరిగింది. అంతే ప్రాణు ప్రాణు ప్రాణు
వాంఛలుంటే. అది వినిపిస్తోంది. పాపాడి. పాపాడి. పాపాడి
మంటూ, వాళ్ళ ప్రాణు మరణానికి కాదు. పాపాడి. పాపాడి
వాళ్ళు మీమీద పాపాడి. ప్రాణు తీర్చుకోవడానికి
ప్రయత్నిస్తారు... యింతిగా యీ రాజువారు. పాపాడి
అంతే చేయడానికి పాపాడి. పాపాడి. పాపాడి. పాపాడి
సేనను. అతని అజ్ఞాన అనుసరించి, ప్రాణాలకు తెలియ
మిమ్మల్ని అంతం చేయడానికి పాపాడి. తను ప్రాణాన్ని
నిరూపించుకున్నారు యీ రాజువారు. అప్పుడు మన
పాపాడి. వాళ్ళ పాపాడి. పాపాడి. పాపాడి. పాపాడి
మహారాజా! వాళ్ళ పాపాడి. పాపాడి. పాపాడి. పాపాడి
వాళ్ళలో కూడా తప్పిదం లేకపోలేదు. సీతని విడిచి, పాపాడి
మరది. అన్యాయానికి తలపడ్డి ప్రభువును ఆశ్రయించి వుండ
డమే వాళ్ళ చేసిన అపరాధం. యింతిగా నేను పాపాడి. పాపాడి
లేదు. యీ మామిడి మీకు తోచిన పండ్ల విధించండి” అని
మానం పాపించాడు ప్రదీప్.

దర్బారులో కాసేపు నిశ్శబ్దం అలముకుంది.

ప్రదీప్ మాట్లాడుతున్నంతసేపు కుతూహలంగా వింటున్న

వాళ్ళందరూ ఆతని విమర్శనా జ్ఞానానికి ఆశ్చర్యపోయారు. మహారాజా సత్యదేవుడు ఆనందంగా అతన్ని తన కాగిలిలో యిసుకబుకున్నాడు. మంత్రి శాంతికొముడు-ప్రదీప్, తెలివికి ఎక్కువగా మెచ్చుకున్నాడు. దర్బారులో శీరస్తులుగా నిలబడి వున్న రాయబారులు ప్రదీప్ ముఖంలోకి కృతజ్ఞతా పూర్వకంగా చూస్తూండగా, కిరణ్-అందరి చేతా మెప్పును పొందుతూన్న ప్రదీప్ చాకచక్యానికి గోలోపల సంతోషిస్తూ, తన తొందరిపాటుకు సిగ్గుపడి, తల ఒంచుకొని, క్రీగంటిలో అతని కళ్ళల్లోకి చూడపొగింది.

ఆంతవరకు వీక్షించి నిశ్చిన్మన్ని భంగపరుస్తూ “ప్రదీప్! నీ విచక్షణా జ్ఞానానికి సంతోషిస్తున్నాను. యీ రాయబారుల విషయంలో నీ వ్యక్తమేమిటో తెలియజేయ్యి. నీ ఆభిప్రాయాన్ని తప్పకుండా వినిపిస్తాను.” అన్నాడు మహారాజా.

ప్రదీప్ తలవంచి కృతజ్ఞుని తెలుపుపరచి “మహారాజా! అస్మాయాన్ని వ్యాయంగా ఎగ్గోవాలనీ, అధర్మాన్ని ధర్మం జయించి తీసుకుందనీ శాస్త్రాలు చెబుతున్నాయి. యీ రాయబారులను మన్నించి విడిచిపెడుతూ, రేపు వేకువజామునే యుద్ధానికి సిద్ధంగా వుండమని వీళ్ళ ద్వారానే విక్రమశేన మహారాజాకు వార్తను పంపండి.” అన్నాడు విషయంగా.

మహారాజా రాయబారులను చూసి “మీ అపరాధాన్ని తుమించాను. విచిత్ర పద్ధతి ఎలాంటి పరిస్థితిలోను మీ మహారాజాకు సంక్రమించడని చెప్పండి. తెల్లవారే టప్పుటికి శేనలన్నింటితోను మా సరిహద్దుకు దాటి వెళ్ళకపోతే యుద్ధం తప్పదని తెలియజేయండి.” అని కిరణ్ ప్రదీప్లు వెంట వస్తూండగా, మంత్రి సామంతులతో కలిసి ఆలోచనా మందిరం వైపు బయలుదేరాడు.

స్వాస్థ్యము మాత్రాండగానే యిరునేలకు యుద్ధం
ప్రారంభమైంది. రంభూమి రక్తం బయటై పోతుంది.
సర్వవైద్యుల సహాయం వహించిన ప్రదీప్ ఎక్కడ చూసినా
తానే కలబడుతూ సైనికులను ఉత్తేజపరుస్తున్నాడు.

ప్రదీప్ నాయకత్వం సంతోషపురిం సైనికులకు అమితో
త్సాహాన్ని కలిగించింది. ప్రభుధిక్తి పరాయణులైన సైనికులు
ప్రాణాలను లెక్క చేయకుండా విక్రమసేనుని సైన్యాన్ని చీల్చి
చెండాదిటం మొదలుపెట్టారు.

ఏనుగును అధిష్టించి యుద్ధభూమిలోకి ప్రవేశించిన విక్రమ
సేన మహారాజు కనిపించేసరికి ఉద్రేకపరమైన ప్రదీప్ సో
బోరాటానికి తలపడ్డాడు. ఆ యిరువురి సేనోదిన పోరాటాన్ని
తీలకొనిన యుద్ధులు కనిపించేసరికి సమర్థతలను ప్రద
ర్శించుకుంటూ ఆతి వియోగంగా పోరాడసాగారు.

సేనోదితమైన సైన్యాలను గురించిన కిరీట్-మహారాణి పూజా
మందిరం వద్దకు వెళ్ళి విచిత్ర సగ్మానికి నమస్కరించింది.
అక్కడనుండి ఆమె సేనాగి రాబోతూ పప్పులతో నమస్కరించింది.
మార్పును గుర్తించి దాని వైపు నిదానంగా చూసింది. అంత
లోనే విచిత్ర పద్ధతి రక్తకాండలను వెబజిల్ల సాగింది. ఆ
మార్పును గమనించిన కిరీట్ కు మహారాణి అన్నమాటలు
జ్ఞప్తికి వచ్చాయి. యుద్ధం ప్రారంభమైందని, రక్తపాతం
జరుగుతుందని. ఆమె వెంటనే గుర్తించింది. తొందరగా
బయటకు వచ్చి కొన్ని పిడిబాకులను వగుసగా మొలలో
యిముద్దుకుని, ఖడ్గాన్ని చెతబట్టి రాజదంపతులకు భక్తితో
నమస్కరించింది. వారి ఆశీస్సులను పొందిన కిరీట్ వెంటనే,
తన కోసం వేచివున్న శ్వేతాశ్వం మీద ఎగిరి కూర్చుంది.
ఎన్ని విధాల అధ్యంతర పరచినా వినకుండా సత్యదేవ మహా
రాజు కూడా ఆమె నమస్కరించాడు.

ముద్దభూమిలో నేలకొరిగిన సైనికులను, ధారగా పారు తూన్న రక్తాన్ని చూడగానే వశంతప్పిన ఆవేశంతో శత్రు సైన్యాన్ని తాకింది కిరణ్.

స్వైరవిహారం చేస్తున్న కిరణ్ కత్తికి పురులు, వంశలుగా బలి అయిపోతున్నారని శత్రుసైనికులు ఆమెను ఎదురు నిలచి పోరాడే శక్తి వారిలో ఒక్కరికీ లేకపోయింది. అడ్డు అటంకించేకుండా శత్రువులను నోల్చుకుంటూ పోయి తన గుడ్డాన్ని విక్రమసేనుని వనరు నుంచి నిలపింది కిరణ్.

అంతవరకు ప్రదీప్తో అంజాదూరున్న విక్రమసేనుని వృష్టి కిరణ్ మోద గడించి. అసవామెను తూకాలం వెచ్చి వచ్చినంత మాత్రాన ఆమెలోని నీరత్నం కన్నీటి వాగ్రిం గుడి, చేసింది. ఆమె సౌందర్యానికి అతడు ముగ్ధుడవుతున్నాడు. ఆ ఒక్కక్షణం అతడు గుడ్డాన్నే మరిచిపోయాడు. ఆ సమయంలో అంగరక్షకులు కాపాడగలిగితే కిరణ్ కత్తి ప్రజలు లకు అని కిరణ్ను శరీరాన్నుండి వేగై గుర్తుండే.

విక్రమసేనుని గుడ్డులోని ఒకరిని కిరణ్ పట్టుకుంది. అందుకు సమాధానంగా తన మొంతలోని ఒక బాతును తీసి అతనిమీదకు విసరింది. ఆమె విసరిన బాతు విక్రమసేనుని వత్తిం మీగున్న కవచాన్ని తాకి క్రింద పడిపోయింది.

ఆ బాతు తాకిడితో విక్రమసేనుడు పూహ ప్రసంగా న్నుండి తేరుకున్నాడు. అతను క్రిందపడిన బాతునుచూసి పక్కన నవ్వాడు. ఆ నవ్వులోవున్న భావాన్ని గ్రహించిన కిరణ్ ఉగ్రరూపాన్ని దాల్చి “గాబా! ఆ బాతుతో నిన్ను హెచ్చరించాను. అయితే, అంశమాత్రంచేత నా చేతుల్లో సత్తువలేదనిగాని, నువ్వు భరించిన కవచం అభేద్యం అనిగాని అనుకోదు. అన్యాయానికి, అక్రమానికి తగిన ఫలితాన్ని యిప్పుడే అనుభవిస్తావు” అంటూ తన గుడ్డాన్ని ఏనుగుమీదకు

దూకించిరి. విక్రమసేనుడు కూడా తన ఏనుగును గుఱు దగ్గరకు పరుగెత్తించాడు.

కిరణ్ యొక్క యుద్ధపాటవాగ్ని తిలకించి ప్రసేవ ఆ వుక్తయుల వాద్యమందే తపనకొని తన సైన్యాన్ని వుక్తానా పరచడంలో నిలిగిపడ్డయ్యాడు. సత్య వ మహారాజు కూడా శక్తివంచన సేయరాదు పోరాడుతూ తన యుద్ధ కళానిన్ని ప్రదర్శిస్తూన్నాడు.

ఒకవైపున ప్రసేవ. మరొకవైపున సత్యవ మహారాజు తన సైన్యాన్ని చిన్న భిన్నం చేస్తూండడం గమనించి— కిరణ్ తో పోరాడుతూన్న విక్రమసేనుడు కపికుడై, ఆకస్మాత్తుగా తన ఏనుగును సత్యవ మహారాజు వాడుకు ఉరికించాడు.

కృద్ధుడైన సత్యవ మహారాజు నిర్భయంగా విక్రమసేను పై ఎదుర్కొన్నాడు. సత్యవ మహారాజు అధిష్టించిన పటప టేనుకు విక్రమసేనుని ఎదుగుతో పోరాడాలని తలపడింది.

ఏని కల పోరాటాన్ని గమనించిన రెండువయల సైనికులు దూరంగా తొలగి యుద్ధం చేయడం ప్రారంభించారు.

కిరణ్ తనను చుట్టూముట్టి సైనికులను కత్తికి బలిచేస్తూ ఒకని తరువాత మరొకని అంతం చేయడం మొదలుపెట్టింది. ఆమె తన కత్తికి గురివుతున్న సైనికుల శిరస్సులు బంకెల్లా పై కెగురుతూంటే, ఒక్కోసారి యుద్ధం చేయడం మాని, ఆ శిరస్సుల కంకే జాలిగా చూస్తూ వుండేరాతుంది. అంతలోనే తనను ఆక్రమిస్తున్న సైనికులను చూసి, కత్తి కదలించి, అందరినీ ఒకేసారి కేలకూలుస్తూంది. ఆమె శక్తిని, యుక్తిని, యుద్ధంచేయడంలో కనబరుస్తూన్న చాకచక్యాన్ని చూసి శత్రుసైనికులు భయకంపితులై దూరంగా నిలచి పోరాడ సాగారు.

దానితో కొంత సావకాశం చిక్కడంవల్ల కిరణ్ తన చూపును-దూరంగా పోరాడుతూన్న సత్యవ-విక్రమసేను

సుహారాజుల మీదకు మళ్లించింది. పట్టపుటేనుగు-విక్రమ సేనుని ఏనుగు దంతాల మధ్య యిరుక్కున్న తన తొండాన్ని విడలించుకోడానికి తాపత్రయ పెడుతూండగా, విక్రమసేనుడు బల్లొన్ని పైకెత్తి, సత్యదేవుని వరానికి గురిపెట్టి విసరడానికి సిద్ధపడుతున్నాడు. ఆ దృశ్యాన్ని చూసి కిరణ్ కంపించి పోయింది. వెంటనే గుట్టానికి రిక్కబులను నాకించి అటు దూకించింది. అలా చేస్తూనే ఆమె బాతును దూసి విక్రమసేనుని మీదకు విసరింది.

గురి తప్పని ఆ బాతు విక్రమసేనుని ఛజంలో దిగబడింది. అతని చేతిలోని బల్లెం క్రిందకు వాలిపోయింది. అంతలోనే అక్కడకు చేరిన కిరణ్ తన కత్తితో ఏనుగు వాదాన్ని శక్తి కొద్దీ నడికింది. విక్రమసేనుని ఏనుగు ఆ బాధకు తాళలేక ఘోషపెడుతూ పట్టపుటేనుగు తొండాన్ని విడచిపెట్టింది. కాని, మురుక్షుణంలోనే అది తన తొండంలో కిరణ్ ని బలంగా చుట్టి పట్టుకొని నేలమీదకు విసరి కొట్టాలనే తలంపుతో పైకెత్తింది. తొండంలో చిక్కుతున్న కిరణ్ కు త్వస్థ పీల్చుకోడానికి సావకాశం లేకపోయింది. చేతిని కదపి తాపీనును తాకడానికి వీలు చిక్కింది కాదు. అంతటితో ప్రాణాలమీద ఆశ విడచి పెట్టుతున్న కిరణ్-జయశ్రీని తలుచుకుంటూ, చివరిసారిగా ప్రదీప్ ను చూడాలనే తలంపుతో చుట్టూ నడించ సాగింది!

40

వ్రాసభామిని శక్తులవల్ల బంధించబడి, నీటి అడుక్కి దిగబడిపోతూన్న కుంభరాక్షసుణ్ణి-ముద్ధిరంగంనుండి పారి పోతూన్న అతని ఆస్థిభూతం చూసి, బంధవిముక్తుణ్ణి చేసి మందిరానికి చేర్చింది.

సర్వశక్తులు నాశనమైపోగా, మిగిలిన అస్థిభూతం సహాయంతో అతను తన ఆరాధ్యదేవత-వనదుర్గ ఆలయంలో ప్రవేశ

శించాడు. గాయాలనుండి ప్రవిష్టాన్ని రక్తంతో గుర్లను అభిషేకించి, ఆమె ముంగు మోకరిల్లాడు. మనస్సును దుర్గ యందు లగ్నం చేసి “ఓహీ! నా ఓహీ! సంవత్సరాలనుండి తపస్సుచేసి నీ కల్ల పొంగిన శక్తులన్నిటినీ నాకనం చేసు కున్నాను. నిస్సహాయుడనై నీ ముంగు మోకరిల్లాను. నన్ను కరుణించు. నాకు కావలసిన శక్తులను ప్రసాదించు. మీన భామినిని జయించే బలాన్ని సమకూర్చు. నా ఓహీ! శీలీరమ్మా! లోకాన్ని ఉద్ధరించడానికి అవతరింరావు. పూజించిన శక్తుల కోరికలు తీర్చడానికి కంకణం కట్టకున్నావు. నిన్ను ఆరా ధించే శక్తుల్లో నే నొకడ్చి. నీ రూపాన్ని నా హృదయ ఫలకంమీద చిత్రించుకొని, నిత్యం నీ నామాన్ని జపించుకుంటున్నాను. నీ కరుణాపూరిత దృష్టిని నా మీద ప్రసరింపజేయ్యి. ప్రత్యర్థుల బలానికి లొంగని శక్తిని నాకు కలిగించు. ఓటమి నెరుగని నన్ను మీనభామిని మందాకసారి అవమానించింది. తిరిగి, నేడు ప్రాణాపాయానికి గురి చేసింది. ఆనాడు జయజీవనిని నాకు కరుణండా చేసింది. ఈ నాడు జయశ్రీని నాకు మారం చేసింది. ఆమెయందున్న ప్రతీ కారవాంఛతో నా గుండెలు మండిపోతున్నాయి. ఓహీ! కరుణించి సాక్షాత్కరించు. చెయ్యిలి ఆశీర్వాదించు. నీ భక్తుడ్చి, శ్రద్ధాభక్తులతో ప్రార్థిస్తున్నాను” అంటూండగా “కుంభా” అన్న శబ్దంతో ఆలయమంతా మారుమ్రోగింది.

కుంభరాత్నసుడు వుత్సాహంగా లేచి నిలబడి “ఓహీ! నా మీద జాలి కలిగిందా! ఈ దీనుని మొర నీకు విసబడిందా! కల్లని చూపు చూడు ఓహీ! నీక కట్నాలిస్తాను. కానుకలు చెల్లిస్తాను. మానవరక్తంతో నీ జిహ్వను తడుపుతాను. ఓహీ! మీనభామినిని ఓడించే శక్తిని కలిగించు. జయజీవని దక్కకపోయినా, జయశ్రీ అయినా నాకు లభించేలా

చెయ్యి." అంటూ చేతులు జోడించి విగ్రహానికి నమస్కరించాడు.

అసెనలా నమస్కరిస్తూండగానే తిరిగి "కుంభా" అన్న శబ్దంతో నాలుగు ఆలయంలో గొప్ప మెరుపు మోలసింది. అకౌంటికి అతని కళ్లు మూతలుపడ్డాయి. మళ్ళీ చూస్తే లోపల అతని ముఖంమీద బలమైన చెప్పుతగిలించి. అప్పటికే ఓపిక దగ్గర వచ్చింది కుంభ రాక్షసుడు ఆ దెబ్బకు ఛరించలేక స్పృహతప్పి నేలమీద పడిపోయాడు !

దైత్యుజీవని ఎవరు : ఆమెకూ జయశ్రీకూ గాఢమైన సంబంధమేమిటి జయశ్రీని ముంగిట గోళం ఏమైంది? విశాఖాసుని, కుంభ రాక్షసుని జీవిత చరిత్ర ఏమిటి? మొదళ్ళ మధ్య చిక్కుకున్న నుకుమార్ సితి ఎలా వుంది నిర్గుచి అచేటిలోకి చూసిన విషయాలని ఎందుకు కంపించి పోయింది? ఆమె జీవితానందం సాగుతున్నప్పుడు ఎందుకీ కన్నులు మూలమై వున్నాయి? అతను కరణాని ప్రేరేపించి జయశ్రీని బెదక దానికి కంపించడంలో గల అంతర్భాగం ఏమిటి? ఎవరు తొండంలో యీ కుక్కన్న కిరణ్ గతి ఏమాత్రం? నిచిత్ర పట్టణాలో వున్న అసలు రహస్యం ఏమిటి?—

వీటన్నిటికీ సమాధానాలు తెలుసుకోవాలంటే—
 ఊహకంపని సన్నివేశాలతో, హృదయాలను కదలించే సంఘటనలతో, తుణ-తుణానికి సంబ్రమాశ్చర్యాలను రేకెత్తించే "నవమోహిని" ఆఖరు భాగం 'దయజీవని' చదవండి.

MEENA BHAMINI

nP. 60

ఆంధ్రపాఠకులకు
భగవాన్ పబ్లికేషన్స్ వారి
మరో మహత్తర కానుక

విశ్వప్రసాదీ రస

రేఖా ని

రేఖాని ప్రతి ముద్రా

భగవాన్ పబ్లికేషన్స్ వారి

ల : 1-25

విజయవాడ

14237